

ŠANTÁN

Rozhovor

Miss Šantovka:
Soutěž se mi zapsala
do srdce!

Fashionstory

Trendy a tipy

Povídka Miroslava Horníčka

Rozhovory

Tipy na akce

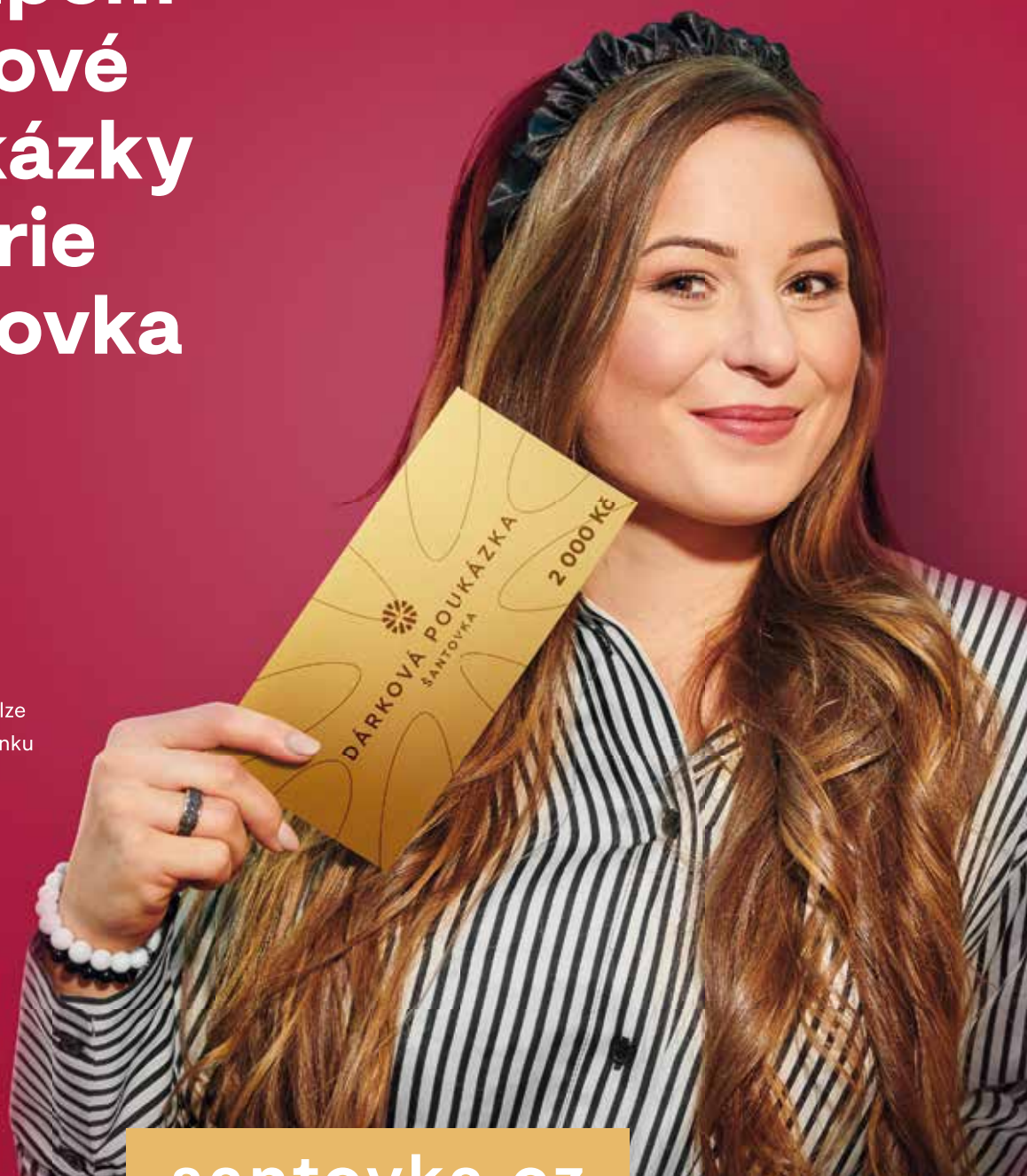
JARO/LÉTO 2024

MAGAZÍN GALERIE ŠANTOVKA PRO VOLNÉ CHVÍLE

Udělejte radost svým blízkým nákupem dárkové poukázky Galerie Šantovka

Dárkové poukázky lze
zakoupit na infostánku
v přízemí galerie
u hlavního vchodu.

santovka.cz

Milí čtenáři,

nepřijde mi to tak dávno, kdy jsem v rukou držela první vydání magazínu Galerie Šantovka. Uplynulo deset let, magazín za tu dobu prošel řadou výrazných změn a stal se z něj plnohodnotný časopis, s nímž si můžete příjemně zkrátit odpoledne. Je tak důkazem toho, že když se věci dělají pořádně a s péčí, je to na nich vidět.

Stejnou paralelu můžete vidět ve všech rozhovorech, které v tomto čísle najdete. Ačkoli se jedná o velmi různorodé příběhy, jejich aktéry spojuje vášeň, odhodlání a vytrvalost. Ať je to rozhovor s módní návrhářkou Sandrou Švédovou, designérem vlastních tenisek Martinem Brnou, olympijským veslařem Miroslavem Vraštillem nebo Carlem Capalbem, zakladatelem Pražského mezinárodního maratonu. Nejen tyto osobnosti jsou důkazem, že když se do své práce obujete a i přes nezdary ji děláte s elánem, úspěch se dostaví.

I my, projektový tým, se snažíme dělat vše pro to, aby pro vás Galerie Šantovka byla stále příjemným místem, kde se rádi setkáváte s přáteli, sdílíte zážitky nebo budujete vztahy. Proto jsme se již po deseti letech fungování rozhodli centrum modernizovat a rozšiřovat, abyste se zde mohli cítit komfortně a rádi se za námi vraceli. S příchodem léta tak budete moci navštívit například rozšířenou jídelní zónu, nové prodejny anebo ty stávající, ale v nových kabátech. Připravujeme pro vás také řadu různorodých akcí, výstav a koncertů a budeme rádi, když se na některé z nich společně potkáme.

Přeji vám příjemné čtení a pohodové léto.

Kateřina Zemánková

Šantán

Magazín Galerie Šantovka pro Olomouc a široké okolí.

Vydává

Galerie Šantovka, a. s.
tř. Kosmonautů 1221/2a
779 00 Olomouc
info@galeriesantovka.cz

Redakce

Michal Folta, Michaela Mitáčková, Kateřina Zemánková,
Pavel Vysloužil, Petr Hlávka, Martin Novotný

Grafika

Martin Vyroubal

Fotografie

Autoři fotografií jsou uvedeni u jednotlivých článků nebo jsou snímky z archivu Galerie Šantovka, nájemních jednotek a prezentovaných společností.

Náklad

10 000 kusů. Neprodejné.

Vydáno

květen 2024

Evidenční číslo

E 21389

6 OLOMOUCKO ŽIJE

Sportovní den, S hlavou v oblacích, super sportáky i Family Day!

8 OSOBNOST

Sandra Švédová: Díky věčné nespokojenosti dokážu dál posouvat své možnosti

12 FASHIONSTORY

Do práce i do města

18 ROZHOVOR

Martin Brna – Skejťák z Olomouce je na špici designu české obuvi

22 DOMOV

Kavárny se stylovými dětskými koutky v Olomouci a ve Zlíně

24 FASHIONSTORY

Stylově do školy nebo za kamarády

30 HISTORIE

Středověkou Olomouc vidí archeolog Pavel Šlézar jako Prahu nebo Krakov

36 BUSINESS

Galerie Šantovka jde s moderními trendy

38 FASHIONSTORY

Do tělocvičny i posilovny

44 ROZHOVOR

„Smyslem práce je vytvářet hodnoty,“ říká Carlo Capalbo, otec olomouckého půlmaratonu

48 OSOBNOST

Jadran Šetlík: Portrétování je o dialogu a o citu vědět, kdy stisknout fotospoušť

52 SPOLEČNOST

Kampaň Zázraky zrození zajistí porodnici špičkové oxymetry

54 ROZHOVOR

Hokejista Jan Tomajko: Finále Česko–Slovensko se asi hned tak opakovat nebude

56 TRENDY

Šéfkuchař Riccardo Lucque: V kuchyni jsem začínal v šestnácti letech

58 GASTRONOMIE

Novinky na olomoucké gastro scéně

62 RECEPTY

Uvařte si podle šéfkuchařů

64 VOLNÝ ČAS

Lobster Food Fest – jídlo i zábava na fortu Escot v Křelově

66 TRENDY

Chytrá úložná řešení i doplňky vytvářejí lepší domov

69 POVÍDKA

Miroslav Horníček: Rolf Bruce Vernon

70 ROZHOVOR

Miss Šantovka 2024: Soutěž se mi zapsala do srdce!

74 OSOBNOST

Veslař Miroslav Vraštil: Dva měsíce před velkými závody mívám pořád velký hlad

78 ROZHOVOR

„Každá hračka je kusem příběhu naší rodiny,“ říká zakladatel firmy DomeCZECH

82 VOLNÝ ČAS

Inlakech: festival, který vás vezme ke kořenům

84 TRENDY

Vlasové trendy pro jaro 2024: vrací se mikádo, vlny i ofiny

86 ŠANTOVKA PRO VÁS

Seznam obchodních jednotek a služeb v Galerii Šantovka

Pohyb od rána do večera: Sportovní den

25. května 2024

Den plný sportu a zábavy, jehož se účastní tři desítky olomouckých sportovních klubů a spolků, se koná v sobotu 25. května 2024 od 9 do 18 hodin. Každý klub připraví pro návštěvníky sportovní úkoly a ten, kdo všechny splní, získá odměny od Šantovky. Novinkou letošního ročníku bude dětská překážková dráha „Ninja Factor“ s cenami pro nejrychlejší.

Přijďte si na Šantovku užít den soutěží, zábavy a sportu! Vstup je zdarma. Sledujte facebookovou stránku pro aktuální informace.

Skvělý festival Slavnosti Olomouc

31. května – 1. června 2024

Slavnosti Olomouc nabídnou dvoudenní festivalový program. Těšit se můžete na vystoupení slavných jmen, jako je Jarek Nohavica, Divokej Bill, No Name, Vypsaná fixa či MIG 21.

V oblíbeném areálu Korunní pevnůstky na přelomu května a června můžete zažít nezapomenutelné hudební zážitky a festivalovou atmosféru!

Pro milovníky rychlých speciálů: 22. června 2024 Super Ride Car Fest

Druhý ročník největšího srazu supersportovních a luxusních vozidel na Moravě se blíží! Akce je zdarma pro všechny návštěvníky a nabídne spoustu doprovodných atrakcí, jako je trenažér formule 1 a Pit-stop. Přijedou i unikátní vozy, včetně obrněných Excalibur ARMY a závodních aut v hodnotě desítek milionů korun. Tuto událost jsme spojili s festivalem „Olomouc (o)žije“ a Šantovka bude oficiálním bodem festivalu, na kterém vystoupí i umělec Milda Pilus. Nechte se unést atmosférou luxusu a rychlosti!

Olomouc (o)žije už počtvrté

Festival Olomouc (o)žije již po čtvrté naplní olomoucké ulice uměním všeho druhu. Lidé zde mají možnost zažít v bezprostřední blízkosti hudebníky v působivých kulisách historického města. Slavnostní zahájení obstará Bubenická show JUMPING DRUMS a Bubenické školy Ivo Batouška, během dne se ovšem veřejnost dočká koncertů desítek muzikantů a okusí všechny možné styly od folkloru, rocku, popu až po vážnou hudbu. Všechny koncerty jsou zde zdarma, na akci bude dobře postaráno také o zábavu pro menší děti.

22. června 2024

1.–28. července 2024

Máte rádi letadla? Potěší vás výstava S hlavou v oblacích

Na této výstavě letadel uvidíte fascinující sbírku modelů od prvopočátků letectví až po současný průmysl. Pořadatel výstavy spolupracuje s českými výrobci, kteří představují inovace a trendy současného letectví. Interaktivní letecká škola nabízí simulátor letu, každý účastník má šanci získat pilotní průkaz. Zájemci si mohou vyzkoušet na vlastní kůži proudění vzduchu, mechaniku vrtule, poslechnout si zvuky motorů a ovládat letadlo pomocí kniplu. Pro milovníky letectví je to nezapomenutelný zážitek! Výstava se koná v Galerii Šantovka.

Zábava v parku, to je Šantovka Family Day

24. srpna 2024

Smetanovy sady budou v srpnu dějištěm druhého ročníku letního festivalu pro rodiny s dětmi. Program Šantovka Family Day bude rozdělen do několika zón, návštěvníci zde najdou například zónu sportu, umění, vědy a dětské zábavy. Novinkami tohoto roku budou například zdící robot či mechanický lev v nadživotní velikosti! Na děti i jejich rodiče budou čekat kreativní dílničky, soutěže a široká nabídka gastro stánků. Smetanovy sady na jednu celou sobotu ožijí spokojenými rodinami!

Návrhářka Sandra Švédová:

Díky mé věčné nespokojenosti
dokážu dál posouvat
své možnosti

Sandra Švédová rozhodně nenaplnuje stereotypní představy o módní návrhářce. Člověk by před první schůzkou s ní čekal setkání s éterickou bytostí z fashion světa, nicméně k rozhovoru přišla temperamentní sportovkyně, ranařka, ze které ale stále vyzařovala duše umělkyně. Bylo hned jasné, že půjde o nevšední interview. Sandra má

elánu na rozdávání a energii, která vás pohltí. Po pár větách pochopíte, že práce je pro ni extrémně důležitá a že si rozhodně neklade malé cíle. Zároveň z ní číší skromnost, přirozenost a decentní styl. Jestli má někdo našlápnuto, je to rozhodně ona. Více o její práci, rodině či plánech se dozvíte v rozhovoru.

Foto archiv Sandry Švédové
Text Petr Hlávka

Sandra Švédová

”

Jak jste se k práci návrhářky dostala?

Vyrůstala jsem v prostředí švadlen, protože mamka měla šicí dílnu. Takže jsem, chtě nechtě, toho byla součástí. Mamka odjakživa hodně pracovala. Žila podnikáním a šila velkovýrobu. Já jsem k ní nastupovala už jako malá na brigády. Začínala jsem si u ní na dílně vydělávat první peníze. Sice jsem v tom prostředí byla od mala, ale nikdy to nebylo tak, že bych tvrdila, že chci od malička být návrhářka a tvořit šaty. Já jsem občas oblékla psa nebo něco ušila, ale vůbec jsem tyhle myšlenky neměla (smích). To přišlo až později.

Takže jste dětství strávila v dílně?

Mamka zaměstnávala 20–25 švadlen a to už je vážně masakr. Výroba jela po tisíci kusech. Původně jsem k té práci měla spíše negativní vztah, protože mě štvalo, že kvůli tomu na mě máma neměla čas. Ona tomu vážně obětovala všechno. Nevěděla, kdy má kdo narozeniny ani kdy byly nějaké akce ve škole. Já jsem to vše prožívala s tátou, díky kterému jsem získala lásku ke sportu, a máma se naplno věnovala práci. Má to tak ostatně pořád, do teď! Dnes je v mém podnikání mou velkou oporou. Je největší dřič, kterého znám. Hrozně si toho na ní vážím.

No, a co že jste se na to nakonec dala, i přesto, že vás to zprvu nelákalo?

Naši mě nikdy k jiné práci nevedli, já jsem buď šila, nebo sportovala. Nebylo zkrátka nic jiného. V deváté třídě jsem řešila kam dál, no a já uměla trochu malovat, tak jsem zvládla talentovky a šla do Prostějova dělat oděvní školu. Tam jsem tedy upřímně celkem trpěla. Možná působím žensky, ale duší jsem spíš takový chlap nebo spíš mám takovou mužskou energii (smích). Takže když jsem studovala s patnácti holkami, tak jsem musela začít jezdit s kluky na kole dráhu v Prostějově, abych ten ženský kolektiv vyvážila (smích).

Ale teď stejně pracujete hlavně se ženami...

To je karma. Dělán je svými šaty šťastnými. Já s ženami komunikovat umím, i když nejsem taková ta „tlachací“ baba. Jsem spíš taková ranařka. Typické ženské rysy chování nemám.

A kam vás kroky vedly dál?

Na vysokou do Zlína na obor design obuvi. Neměla jsem ale ten klasický studijní život. Já jsem sice chodila do školy prezenčně, ale do toho jsem vedla rodinný život. Byla jsem vdaná a v průběhu studia se nám narodila dcera Klauďie. Já jsem například v úterý porodila a v pátek jsem obhajovala diplomku. To, že jsem pracovala a vedla rodinný život, byl v podstatě jen můj osobní problém, který škola samozřejmě nemohla ve svém provozu zcela zohledňovat. I tak se mi snažili vyjít vstříc. Zvlášť vedoucí atelieru pro mne byla velkou oporou. Přesto byl na státnice stanovený termín, a když bych ho nestihla, tak bych mohla přijít až za rok. To pro mě

bylo nemyslitelné. Představa něco oddalovat mě děsila, takže nebyla jiná varianta, než abych jela bomby (smích). Je ale pravda, že jsem ve svých 25 letech vyhořela.

Celou dobu jste podnikala na sebe?

Ano. Založila jsem si nejprve svoji firmu a pak jsem si do ní „sfúzovala“ máminu dílnu. A tím to nabralo pořádné obrátky, protože jsem převzala její švadleny a zakázky. Hlavní bylo přijít na to, jak to celé uchopit. Ten rozsah činnosti je totiž široký. Šijeme pracovní oděvy, např. pro Barum a Continental, Farmak, což jsou naši stálí klienti, které dlouhá léta máme, a pak různé reklamní merche a i moji tvorbu. Na dílně musí provoz šlapat, zvlášť v takovém objemu. Musela jsem se to naučit zkoordinovat. Je to ale někdy velmi těžké.

A maminka je teď vaše zaměstnankyně?

Zatímco v dětství jsme se hodně mýjely, tak teď je na mne zafixovaná. To je tím, že tam všichni tak pospolu žijeme a tvoříme. Ona teda měla chvíli pocit, že to nedělá dobrotu a že už jí tam nepotřebuji, a tak se začala vidět někde jinde. Odešla pečovat o seniory do domova důchodců, za což měla můj velký obdiv. Dnes vnímá, že je tato práce její poslání. Zároveň se ale nechce vzdát své celoživotní lásky k šití a taky mi chce pomoci. A to mě trochu trápí, protože je extrémně vytižená. Máma by se vážně rozdala a upracovala k smrti. Do budoucna bych si přála, aby zůstala u toho, co jí baví a naplňuje, a aby ty dvě práce rozumně skloubila.

Když se ještě zeptám na vaše portfolio obecně, co všechno tedy šijete?

My umíme úplně všechno. Já mám třeba radost z těch merchových věcí, protože v dnešní době je má sice skoro každý, ale ne všichni k tomu přistupují inovativně, se vkusem. Někomu stačí si na triko něco natisknout, logo firmy apod., a je šťastný. Ale jsou i lidé, kteří si to fakt vypiplají. Je mi strašně sympatické, že to, jak to bude vypadat, řeší s návrhářkou, která jim k tomu dá nějaký feedback, něco jim poradí, pomůže, celou tu výrobu pohlídá, zaštití a z té dílny vypadne kompletně celý merch. Krásný, vyšívavý a z kvalitních materiálů. Je to přeci jen důležitá součást reprezentace firmy.

Komu jste třeba dělala merch?

Například Přemkovi Forejtovi. I v Entrée chodí personál na place v našich věcech. A teď jsem nově dělala Watchtalk. To je projekt klučiny, který ve velkém rozjždí byznys týkající se luxusních hodinek.

Vaší vlajkovou lodí jsou ale svatební šaty, že?

Moc si vážím toho, že holky za mnou chodí čistě pro můj rukopis. Jdou si pro minimalistické, jednoduché šaty ušité z kvalitního materiálu. Moje svatební modely uspěly přesně tak, jak jsem chtěla. Jsem za to vážně hrozně ráda.

Kdo je vlastně cílovka pro vaši návrhářskou činnost?

Já si myslím, že to jsou už takové vyzrálejší ženy s jasným názorem. Nejsou to typy, které mi po ateliéru bloumají jako zmatené víly. Podle mě platí, že buď se jí to líbí a chce to, nebo se jí to nelíbí, pak ale není u mě. Já prostě mám ráda, když ta ženská má svůj pohled na věc. Moje klientky ví, co chtějí, protože už ví, co jim sluší. Zkušená žena jde i po kvalitě, i za cenu, že je to dražší. A to mi je obzvlášť sympatické. Když si na něco hezkého našetříte, tak z toho máte úplně jiný požitek a i se k tomu jinak chováte. To mi dělá velkou radost, protože ty ženy, které takový přístup mají, jsou mi dost podobné.

Vyzrálejší ženy už asi ví, co se jim líbí.

Ano, možná je to i tím věkem, kdy ten vkus je vytříbenější a minimalismus přibývá. Moje klientky jsou holky třicet let a víc, soběstačné, pracující matky. Ale musím říct, že jsem letos měla i nějaké maturantky a ty holky už v 18 letech ví, co chtějí, a ví, kam směřují. To je pecka, ale málokdo to tak v tomto věku má.

Na vašich webovkách píšete, že vaší inspirací je primárně sama žena. Aplikujete to i na vaše oblékání?

Vím, co mým zákaznicím bude slušet. Ale sama jsem spíš takový vandal (smích). Chodím téměř pořád v černém. Móda mě zajímá, ale hlavně tím, že v ní profesně působím. Ne, že bych se nechtěla líbit nebo že bych měla takové ty prvoplánové ženské myšlenky, ale snažím se o decentnost. Ostatně i to se těm ženám, co za mnou chodí, snažím předat. Aby nebyly prvoplánové.

Chci, ať ty šaty jsou spíš rafinované, zajímavé, ženské, ale určitě ne laciné. Pracuji s nejkvalitnějšími látkami a hledím si toho, aby má práce byla vkusná. To bych chtěla vypíchnout, protože se mi zdá, že teď je móda taková vulgární.

Jak to myslíte?

Vše je extrémně vyzývavé. Holky mají napíchané rty a vše je přehnaně „obrandované“, aby šlo vidět, že ta dotyčná na to má peníze. To mě fakt nebaví. Já mám ráda přirozenost. Myslím, že to je i důvod, proč za mnou zákaznice chodí. Ví, že jsem k nim přímá a mám ráda autentičnost. Ony mi věří.

Je to pravda, že váš styl jsem poznal? Napadlo mě přirovnání ke stylu ala Athéna bohyně.

Ano, já si i myslím, že v tom jako bohyně nejen vypadají, ale že se tak i cítí. To dělá hrozně moc i u těch nevěst. Když se dobře cítí, tak z té ženy vyzařuje najednou něco jiného, než když je sešněrovaná v něčem, kde jí to přetéká, škrtí či škrábe. Já si myslím, že se moje zákaznice cítí jedinečně i proto, že s nimi na tom modelu pracuji. Ony ví, že ten model vznikne jen pro ně, že jej vlastní a že jen ony nad ním mají tu moc. To se mi zdá, že to dělá hrozně moc. Podle mě se nevěsta cítí úplně jinak, než když přijde do půjčovny a vybírá si z něčeho, co už tam někdo měl a po ní bude mít další.

Zmínila jste, že míříte do Prahy, co chystáte?

Teď je můj hlavní cíl Praha a celé to ustát (smích). Musím si tam teď najít správné prostory pro showroom a hlavně skloubit pracovní a osobní fungování mezi Prahou a Moravou. Dcera i dílna zůstanou na Moravě, o to komplikovanější ten krok pro mne bude. Nicméně věřím, že jde o dobrý podnikatelský záměr a správnou cestu, jak pracovně růst dál. V Praze mám dost klientek a ty jsou z toho, že tam budu více, nadšené.

A nestačí si tam otevřít pobočku s pražským personálem?

To by nešlo. Já mám v sobě takovou energii, kterou ty zákaznice vyhledávají. Ony i vyžadují, abych tam byla já. Takže mně třeba nefunguje e-shop. Nešlapalo by mi ani to, kdybych tam dala prodavačku. Já si všechno prostě musím odbouchat sama (smích).

Tak to je celkem dost náročné...

Je to hodně náročné. Od počátku jsem zvyklá dělat si většinu věcí sama, i když by samozřejmě celý můj business těžko fungoval bez mámy a její zkušeností a bez skvělých švadlen. Nicméně zbytek je na mně a občas je to pořádná dřina. Umělci by neměli vést firmy (smích). Vždy říkám, že management firmy je pro mě španělská vesnice, ale myslím, že se jí snažím obstojně poznat. To, že se často spoléhám jen sama na sebe, je takový můj dar, i když možná i někdy problém. Každopádně já fakt umím být sama. Neumím si skoro nikdy v ničem říct o pomoc. Někdy to není úplně dobré, ale vše má své pro a proti. Nicméně teď mi v téhle nové misi pomůže máma, protože já vím, že v té Praze potřebuji být dva tři dny v týdnu a že ona prostě ohlídá Moravu. V ateliéru v Penčicích mi vždy zůstane výroba. Takže to budu takto dělit a pendlovat.

Budete s novou provozovnou posilovat marketing?

Mám dar, že nemusím nic a nikoho masírovat. Ke mně to vždy přichází samo a já cítím, že to je tím, protože to dělám dobře. Když jsou zákaznice spokojené, doporučí mě. Pak vzniká nádherný řetězec, kdy mých klientek na základě referencí stále přibývá. Kvalitní práce je nejlepším marketingem. Místo, abych plnila sociální sítě obrázky, to zkrátka posouvám osobně vlastní energií. Občas jsem z toho ale hodně vyčerpaná.

Jak se toto dá stihnout za 24 hodin?

Ano, čas je můj věčný problém, ale i kdybych ho měla více, nepomohlo by to. Jsou dny, kdy bohužel musím spát méně a vstávat už ve čtyři ráno (smích). To je totiž čas, kdy mám největší klid a mohu se soustředit jen na práci a střihání,

u kterého prostě musím být přítomná. Pak se rozjede den a začíná maraton, kdy se věnuji klientkám a zkouškám, různým vyřizováním apod. Každopádně je super, že máme ateliér hned vedle dílny. Můžu tak přebíhat a být k dispozici, když si někdo neví rady.

A relaxujete občas alespoň?

Cestuju, poznávám nová místa. Ráda se zastavím za svými nejbližšími nebo si dám jen tak skleničku prosecca a koukám (smích). Ráda čtu, vzdělávám se, chodím do galerií a do muzeí. Denně ale potřebuju sportovat, abych ten přetlak ze sebe dostala. Pro mě je proces tvoření šatů psychicky náročný. Je to taková tenze, která vychází z toho, jestli jsme se dobře pochopili, jestli to dobře dopadne, jestli to sedne a podobně. Přesto všechno mě ten výsledek neskutečně nabíjí. Mám totiž super zákaznice a jejich nadšení mi energii zase vrací. To, když z ateliéru odchází a jsou spokojené. To mi dělá moc dobře.

Jaký je váš cíl?

Mně se zdá, že bych mohla být světová (smích). Po třicítce jsem si přiznala, že jsem zkrátka věčně nespokojená se sebou, s okolím, s tím, co dělám. To je můj povahový faktor. Je to strašná vlastnost, která mě ale zároveň žene dopředu. Rok jsem si říkala, že trošku zbrzdím, protože to mám všechno skvěle rozjeté. Že to nemusím tak hnát a že budu víc v klidu, že budu častěji doma věnovat se svým nejbližším, ale teď mi vlastně došlo, že bych to nebyla já. Ta věčná nespokojenost způsobuje, že pořád potřebuji něco dokazovat sama sobě. Že na to mám, že dokážu ještě dál posouvat své možnosti.

Jít za hranice by znamenalo hodně cestování.

Dovedu si představit, že bych pak klidně měsíčně mohla létat do New Yorku. Přání by se ale neměla říkat nahlas, tak radši už mlčím (smích). Já mám ostatně spoustu přání. Přeji si velkou rodinu, cestovat, zároveň mít perfektní business. Je to se mnou těžké. Taky bych si chtěla zkusit měsíc žít někde v džungli, ujit B7, v perfektním čase uběhnout maraton. Člověk nemůže mít úplně všechno, ale něco z toho urvat jde.

No, a teď, jak vás poslouchám, rozhovor jste začala maminkou, jaká byla dříčka, a vy jste přitom úplně stejná.

To jo, to je strašný (smích). Je to takové sebe-přiznání, že to, co jsem úplně nechtěla, je nakonec mým osudem. Taková ale zkrátka opravdu jsem. To je právě ten důvod, proč jsem rok se sebou vnitřně bojovala a říkala si, brzdí, víc se věnuj Klaudivii (dceři), ale to bych nebyla já. Ona musí můj život přijmout. Nicméně ona je úžasná a krásně se mi přizpůsobuje. Je holka do nepohody, extrémně soběstačná. Volný čas spolu trávíme aktivně sportem. Vždycky mi příběhne do ateliéru, kde mám zrovna klientky, s nějakým bizarním dotazem, jestli si může třeba udělat krupici a podobně, a ony jsou z ní úplně nadšené. Je to takové kolotočářské děčko. Byť mám na ateliéru napsané „Sorry, bez dětí“ (smích), tak samozřejmě jí to vůbec netankuje a vždycky tam různě vpluje a baví všechny přítomné.

Šije?

Jí nic jiného nezbyvá. Když jsem na dílně a chce trávit čas se mnou, dám jí nějaké plátno, něco jí tam vystřihnu a ona šije třeba polštáře. Nebo mi třeba na stroji vyrobí dárky na Den matek. Je šikovná, ale určitě to není tak, že by se v tom vyžívala a byla to její vize do budoucna. Možná je to dost podobné, jako to bylo u mě (smích).

Půjde ve vašich šlápějích?

Klaudinka je mi určitě hodně podobná. Nosí volné hadry, nic růžového. Ráda sportuje. Vyhecujete ji úplně k čemukoliv, její soutěživost je extrémní. Je ale také empatická a má velké pochopení pro staré a nemocné. To má určitě po mojí mamě. Ona s ní chodí i do domovů seniorů a tráví tam s důchodci čas, takže má i sociální citění. Zároveň je na šití opravdu šikovná a tvořivá. Přála bych jí, aby pro ni byla práce koníčkem, ať už se rozhodne pro cokoliv. Uvidíme, kam ji osud zavane. ■

Bunda, Retro Jeans, 1 599 Kč
Šaty, Retro Jeans, 899 Kč
Batoh, Retro Jeans, 1 099 Kč
Boty, Retro Jeans, 1 399 Kč

smart
casual

Produkce Galerie Šantovka
Vizážistka Romana Filipková
Styling Viktorie Veselá, Kateřina Zemánková
Fotografie HDR Stash

Modelka a model Karolína a Jakub

Oblečení CROSS Jeans, Galerie Šantovka; Ecco, Galerie Šantovka; Retro Jeans, Galerie Šantovka

Lokace Galerie Šantovka, Olomouc

Š A N T Á N

Vesta, CROSS Jeans, 1 899 Kč

Mikina Wrangler, CROSS Jeans, 1 999 Kč

Tričko Levi's, CROSS Jeans, 799 Kč

Rifle Levi's, CROSS Jeans, 2 799 Kč

Boty, Ecco, 3 499 Kč

Kabát, Orsay, 1 499 Kč

Top, Orsay, 1 099 Kč

Sukně, Orsay, 1 099 Kč

Kabelka, Orsay, 799 Kč

Boty, CCC, 999 Kč

Modelka a model Karolína a Jakub

Oblečení Orsay, Galerie Šantovka; CCC, Galerie Šantovka; H&M, Galerie Šantovka;

Ferrat, Galerie Šantovka; Corial, Galerie Šantovka; Ecco, Galerie Šantovka

Lokace Galerie Šantovka, Olomouc

Š A N T Á N

Čepice, H&M, **cena na prodejně**

Tričko, Ferratt, **1 390 Kč**

Lněné kalhoty, Ferratt, **2 790 Kč**

Hodinky Citizen, Corial, **32 900 Kč**

Boty, Ecco, **3 899 Kč**

Čepice, H&M, cena na prodejně

Tričko, Feratt, 1 390 Kč

Bunda, Feratt, 3 900 Kč

Hodinky Citizen, Corial, 32 900 Kč

Kabát, Orsay, 1 499 Kč

Top, Orsay, 1 099 Kč

Prsten, Corial, 2 575 Kč

Náušnice, Corial, 2 575 Kč

Visací přívěsek, Corial, 3 615 Kč

Skejták z Olomouce je na špici designu české obuvi

„Nikdy jsem boty
nevyhodil do popelnice,“
říká návrhář Martin Brna

Martin Brna je vystudovaný stavař, který se rozhodl splnit si svůj dlouholetý sen a navrhovat originální obuv. Sám o sobě tvrdí, že je obyčejným klukem z paneláku, který se akorát odvážil vystoupit z rozjetého vlaku za jízdy. Jeden workshop výroby obuvi, který dostal jako dárek od přítelkyně, zásadně ovlivnil

celý jeho další život. Začátky jeho nové kariéry nebyly jednoduché a často měl obavy z toho, zda se vydal správným směrem. Dnes ale dělá to, co si vysnil. Největší radostí pro něj je, když na ulici potká lidi se svými botami. Připomene mu to všechnu jeho práci, úsilí a dlouhou cestu, která k tomuto okamžiku vedla.

Foto archiv Martina Brny

Text Pavel Vysloužil

Kdy jsi začal vnímat botu nejen jako něco na chození?

Bylo to někdy v roce 1998, kdy jsme s bráchou objevili skateboarding. Boty na skate byly po designové stránce úplně odlišné od tenisek na jiné sporty. To mě v té době zaujalo a fascinovalo. Navíc kamarád měl v Přerově skateshop a dával mi katalogy bot od všech v té době populárních značek. Tam jsem tehdy hledal inspiraci pro své návrhy.

Jaké byly tvoje první boty, do kterých ses zamiloval?

Byly to první pravé skate boty DUKES (značka už neexistuje) v hnědém semišovém provedení, které mi rodiče koupili v Brně a stály okolo 3 000 korun. To byl v roce 1999 docela ranec. Do té doby mi rodiče kupovali levné napodobeniny, které nevydržely téměř nic.

Vyhazuješ boty? Kolik máš doma párů?

Nikdy jsem boty nevyhodil do popelnice. Když už se s nějakými mám rozloučit, dám je na popelnici nebo koš, ať si je někdo vezme. Už to není, co dřív, kdy jsem mival okolo 80 párů. Nevím, jak to, ale nějak se mi před pár lety zvětšila noha, a tak jsem menší velikosti rozdal. Dnes mám v botníku nějakých 35 párů.

Ve světě designu a obuvi ses objevil před pár lety v dresu zlínské společnosti Vasky, která se toho vůbec nebála a byla na trhu zjevením. Proč se vaše cesty loni rozešly?

Už mi to nedávalo smysl a kreativně mě to nenaplňovalo. A také přišly lepší nabídky na spolupráce, kde se můžu designérsky pořádně odvázat. Beru to jako super startovní bod v mé kariéře designéra a jsem za tu šanci vděčný.

Hlásil ses někdy na školy zaměřené na design, výrobu bot apod.?

Zkoušeli jsme se i s bráchou dostat na uměleckou průmyslovku do Uherského Hradiště, ale byli jsme moc naivní a strašně jsme podcenili celkovou přípravu, takže to nevyšlo. Ale cestu k navrhování jsem si později stejně našel.

Tvoje současná práce má tři podoby. Navrhuješ a děláš kusovky pro svoje vlastní zákazníky a vedle toho jsi designérem módní i pracovní obuvi. Jak to jde všechno dohromady?

Myslím, že docela dobře. Můžu pracovat v několika polohách a baví mě to. Pro Bennon, který dělá pracovní obuv, navrhují hezké věci, které mají propojit beauty a safety. Je jasné, že pracovní boty musí být v prvé řadě dokonale funkční, ale proč by měly být, tak jako většina na trhu, černé a nudné? Snažím se třeba o to, aby pracovní obavy měly svoje speciální boty. Jako že ke každému obleku kombinuješ jinou polobotku – tak navrhují obuv pro policisty, hasiče, stavaře nebo myslivce. Každý obor má svoje specifika. Zároveň se učím o botách úplně nové věci, mám za parťáky fakt super odborníky.

A jak ti jdou vedle těžkých bot s ocelovou špicí, zesílenou patou a membránou návrhy lehkých dívčích tenisek na párty?

To je moje další láska. Firma VUCH mi dává volnou ruku a já můžu tvořit čistě fashion dámské tenisky. Pracuji s velkou barevnou škálou a můžu si dovolit kreativně „uletět“. Ve VUCH je tým mladých kreativců a je fajn, že s nimi můžu svoje designy probírat, konzultovat a upravovat.

Vedle toho máš svoji značku Unbroken Addiction. Jak jsi přišel na ten název?

Dlouho jsem nad ním přemýšlel. Dříve jsem si kupoval do měsíce dvoje až troje nové tenisky. Byla to fakt závislost, kterou jsem jen tak nedokázal zkrotit. Proto ten název UNBROKEN ADDICTION = NEZLOMNÁ ZÁVISLOST. Teď už si pro sebe boty vyrobím sám, tak nákupy tenisek nejsou tak časté.

Proč ses vlastně pustil do sneakersek, když je na trhu hromada bot různých stylů?

Já v tom měl jasno odpradávná a styl mám spo-

jený právě se skejtáckou kulturou. Jiný design obuvi se mi až tak nelíbí. Klasické boty na ples nejsou moje disciplína.

Chystáš ještě něco dalšího, čím překvapíš svět?

Mám rozdělaný jeden velký projekt, ale o tom zatím nemůžu do léta nic říkat. Je to pro mě velká věc a moc se těším, až ji budu moct odtajnit. Dále pořádám kurzy šití vlastních tenisek pod značkou UNBROKEN ADDICTION ACADEMY. Je krásné vidět, jak lidé, kteří nikdy nešli na šicím stroji, se to během kurzu naučí. A pochopí, jak je náročné si vyrobit botu během tří dnů.

Tvoje boty má doma třeba umělec a performer Yemi A. D., kuchař Přemek Forejt nebo prezident Petr Pavel. Volala ti někdy hlava státu, že se právě prochází lánskou oborou a tvoje sneakersky jsou super?

To zatím ne. Boty jsem mu předával v zimě a je možné, že si je obuje až teď, když se oteplilo. Ale já nikoho nenutím, aby tenisky nosil. Pár zákazníkům mi psalo, že boty jsou krásné, berou je jako umělecký předmět a vystavují je doma na poličce. S tím nemám žádný problém.

Máš čas si ušít boty i pro sebe?

Když chci vyzkoušet novou technologii pro budoucí výrobu tenisek, tak ji nejdříve vyzkouším na botech pro sebe, abych měl jistotu, že jdu správným směrem. Ono to bohužel zabere opravdu hodně času, takže si pro sebe tenisky vyrábím jen výjimečně.

Jak vlastně vznikají tvoje originální boty na zakázku?

Vyrábím tenisky s designem na míru, vždy a pouze jeden kus. Tím je zaručena právě ta jedinečnost. Je to o tom, že se setkám se zákazníkem a vše probereme, od designu po barvy kůže. Výroba jednoho páru trvá cca 8-10 týdnů od schválení finálního návrhu. Průběžně ještě s klientem komunikuji. Celý proces od návrhu přes výrobu a předání řeším já osobně.

Kde se inspiruješ? Chodíš na přehlídky, výstavy? Inspirují tě obrazy, krajina, automobily...?

Inspiruji se barvami, například když vyjede nějaký nový koncept automobilu. Protože vím,

že nad tím tým designérů přemýšlel a ty barvy zvolili takové, aby to auto jako celek bylo hezké. Přehledky světových obuvnických značek sleduji online a také tady čerpám řadu inspirací. Samozřejmě několikrát jsem byl i v Baťově muzeu, abych viděl českou i zahraniční historii výroby obuvi.

Jak tvoji práci ovlivňují trendy v oblasti ekologie, udržitelnosti a podobně?

Jednoznačně se ustupuje od kožených výrobků, které nahrazují různé recyklované materiály. V Itálii se pořádá výstava LINEAPELLE, která je jen o těchto materiálech. A všichni výrobci recyklovatelnost a udržitelnost při výrobě bot řeší. S tímto také pracujeme v BENNONU a VUCH. Jde o to, že výroba z těchto syntetických materiálů je jednodušší a levnější. Materiály jsou v rolích, kde každá část má stejné vlastnosti a využitelnost je až 90 procent, kdežto u kůže je to tak 60 a někdy i méně.

Jezdíš ještě na prkně?

Občas se svezu u Baumaxu, mám stále rád tu volnost na skejtu. Jen to s přibývajícím věkem víc bolí.

Děláš věci, které nemají národní, natož lokální hranice. Baví tě Olomouc? Jsi patriotem?

Já pořád beru Olomouc jako takovou malou Prahu. Má zajímavou historii a hodně krásných míst a památek. Skvěle se zde dá najít a nemám pocit, že by mi tady něco chybělo. Teda až na jednu věc. Že v tak velkém městě ještě není krásný betonový skatepark, když ho mají v každé druhé vesnici v okolí. ■

Kavárny

se stylovými dětskými koutky v Olomouci a ve Zlíně

Ačkoli jaro většinou vybízí k návštěvě dětských hřišť a pobytu venku, ne vždy to počasí dovolí. Proto je dobré mít v záloze několik skvělých míst, kde se mohou děti vyřádit a rodiče si užijí chvíli odpočinku. Nejsme zrovna příznivci přeplněných a nevkusných dětských koutků, proto vám přinášíme tipy na několik stylových míst v centru Olomouce a Zlína, kde najdete výborné občerstvení, ale především vás a vaše děti okouzlí svojí atmosférou.

JÁ SÁM

Pokud milujete otevřené a vzdušné prostory, výběrovou kávu a vaše děti jsou tvořivé a hravé, je tento podnik přímo pro vás. Přímo na Horním náměstí v Olomouci naproti historického orloje najdete inovativní dětskou hernu Já sám.

Jak už název napovídá, ve středu všeho jsou zde děti a jejich osobnost. Ty se mohou vyřádit ve velké herně plné dřevěných hraček, autíček a skládaček. Malé stavitele určitě potěší pěnové BUNKRY, sportovněji zaměřené děti zase oceňují prolézačky, na kterých mohou zkoušet své dovednosti. Pro ty starší je vždy otevřený LEGO koutek nebo tvořivá dílnička s pestrou nabídkou materiálů. Ať už jsou zájmy vašich dětí jakékoli, v Já sám si každý najde to své.

Vstupné je pro děti 90 Kč na hodinu nebo 220 Kč na celý den (s možností návratu). V obou případech platí sleva 50 % pro sourozence.

V LESE

Poblíž Dolního náměstí v Olomouci se nachází kavárna, ve které se snoubí česká tvorba, originalita, příroda, dobré jídlo, výborná káva a hravost. Najdete zde spoustu originálních her jak pro děti, tak i pro dospělé, dále pak hrací koutek se spoustou zejména dřevěných hraček od českých a slovenských tvůrců. V letních měsících můžete využít i zahrádku s několika odrážedly a lezeckou stěnou. Ani vaše chutové pohárky zde nezůstanou ochuzeny – vychutnat si můžete například domácí dorty nebo vydatnou a zdravou snídani.

Celodenní vstupné je 60 Kč.

kavárny

LOBSTER FAMILY RESTAURANT

Pokud se s dětmi vydáte na oběd nebo večeři, je v Olomouci Lobster jednoznačnou volbou. Příjemná rodinná restaurace, ve které jsou malí hosté stejně důležití jako dospělí. Pro děti je vždy připraveno dětské menu a limonády, omalovánky, pastelky, židličky, akvárium a i nově zrenovovaný hrací koutek, který nabízí Montessori prolézačky, skládačky a další hrací prvky.

Vstupné je pro hosty restaurace zdarma.

CuteKins

- mini zvířátka, 249 Kč,

Bambule

KOOKIE BY NIKOL

Kavárna v srdci Zlína s výběrovou kávou, vlastní cukrářskou výrobou a malinkým, ale velmi útulným dětským koutkem. Po založení vlastní cukrářské značky se majitelka rozhodla nabídnout své produkty zákazníkům i v nové kavárně a vyplátilo se.

Zajít si sem můžete nejen na sladké, ale i na lehký brunch. Rodiče ocení i skromný dětský koutek, který nabízí zajímavé knížky, dřevěné hračky pro holky i kluky, dětskou kuchyňku či odrážedla.

Vstupné je pro hosty kavárny zdarma.

FILMOVÝ UZEL ZLÍN

Filmový uzel Zlín je jedinečné filmové, kulturní, vzdělávací a produkční centrum, které bylo na podzim roku 2016 otevřeno v areálu filmových ateliérů ve Zlíně na Kudlově. Návštěvníky zde čeká působivá expozice o historii a osobnostech filmových ateliérů, několik výtvarných animačních dílen, kinosál, kavárna a také Ložikova herna pro děti.

Filmová kavárna pak nabízí skvělou kávu a další dobroty ve stylovém prostředí, ve kterém tvořila například Hermína Týrlová a Karel Zeman. Pro děti je k dispozici herna inspirovaná hlavní postavou knížky „O prasátku Ložikovi“ od manželů Ondrašíkových. Dětská zóna je vkusně zařízená neobvyklými prvky a dřevěným nábytkem. Na děti tady čeká například pohyblivá opice, houpačka, létající balón nebo dřevěný domeček se skluzavkou.

Vstupné do Ložikovy herny je 70 Kč, ale při zakoupení vstupenky do expozice je herna zdarma. ■

Tričko, Marks and Spencer, **269 Kč**
Světř, Marks and Spencer, **549 Kč**
Džíny, Marks and Spencer, **549 Kč**
Boty, Deichmann, **799 Kč**

Produkce Galerie Šantovka
Vizážistka Romana Filipková
Styling Viktorie Veselá, Kateřina Zemánková
Fotografie HDR Stash

Model a modelka Leontýnka a Viktorie

Oblečení Marks and Spencer, Galerie Šantovka; Deichmann, Galerie Šantovka

Lokace Galerie Šantovka, Olomouc

ŠANTÁN

volný čas

Džínová bunda, Marks and Spencer, **1 299 Kč**

Šaty, Marks and Spencer, **999 Kč**

Boty s kamínky, Deichmann, **699 Kč**

Džínová bunda, Mohito, 749 Kč

Top, Mohito, 299 Kč

Sukně, Mohito, 599 Kč

Boty, Deichmann, 499 Kč

HUHUBAMBOO obojek, Pet Center, 349 Kč

HUHUBAMBOO vodítko, Pet Center, 329 Kč

Modelky Leontýnka a Viktorie

Oblečení C&A, Galerie Šantovka; Deichmann, Galerie Šantovka; Mohito, Galerie Šantovka; Pet Center, Galerie Šantovka

Lokace Galerie Šantovka Olomouc

ŠANTÁN

na procházku

Džíňová bunda, C&A, 598 Kč

Mikina, C&A, 350 Kč

Leginy, C&A, 199 Kč

Boty Puma, Deichmann, 1 299 Kč

Sponka do vlasů, C&A, 129 Kč

Džínová bunda, Mohito, **749 Kč**
Top, Mohito, **299 Kč**
Sukně, Mohito, **599 Kč**

Tričko, C&A, **198 Kč**
Legíny, C&A, **398 Kč**
Boty Puma, Deichmann, **1 299 Kč**
Sponka do vlasů, C&A, **129 Kč**

„Středověká Olomouc jako Praha či Krakov,“ říká archeolog Pavel Šlézar, objevitel druhého olomouckého hradu

Olomoucké knížectví Přemysla Otakara I. (1201–1212). Přesně tak zní název nové publikace, která má potenciál výrazně ovlivnit představu o Olomouci jako nejvýznamnějším raně středověkém centru Moravy, jako městu, které mělo v oněch časech našlápnuto ke stejné budoucnosti jako

Praha nebo Krakov a které propojovalo dávnou Velkomoravskou říši s dobou přemyslovského království. Čtenář se v knížce dozví třeba i to, kde stál Nový hrádek, tedy jeden ze dvou olomouckých hradů. Knihu připravil zkušený archeolog a historik Pavel Šlézar.

Foto archiv Pavla Šlézara
Text Michal Folta

Je Olomouc z pohledu dějin Moravy a českého státu zajímavým místem?

Olomouc je pro archeology a historiky mimořádnou lokalitou, a to hlavně díky dlouhé kontinuitě vývoje. Na Olomouckém kopci a na jeho úpatí jsou doklady o kontinuálním osídlení od doby pražské keramiky, tedy příchodu Slovanů v 6. století. Od časů Velké Moravy můžeme mluvit o zcela kontinuálním vývoji hradiště a mocenského centra. Ve středověku v Olomouci působily významné instituce církevní, tedy biskupství, kapitula a celá řada klášterů a významných kostelů, ale i instituce centrálního sídla správy, tedy olomouckého knížectví a královského města. Podobně významná je Olomouc i pro pravěké období, jsou zde opravdu vynikající nálezy. Bylo to dáno její výbornou polohou v centru zemědělské oblasti s brodem přes řeku Moravu a výrazným krajinným prvkem v podobě Olomouckého kopce.

O dávné historii Olomouce se přitom mezi laickou veřejností ví méně než o známých velkomoravských centrech z jihu Moravy. Čím to je?

Jihomoravským centrům se při odkrývání dějin Velkomoravské říše věnovala velká pozornost i proto, že zdejší terén mohl být mnohem více prozkoumán. Ty lokality byly po svém zániku neobydlené či méně obydlé, zatímco v Olomouci se k objevům dostáváme pomaleji, protože se vlastně skoro všude pohybujeme v kompaktní obytné zástavbě. Významná jihomoravská centra Mojmirovců, jako jsou Mikulčice nebo oblast Starého Města, totiž zazářila v 8. a hlavně 9. století, ale potom zase rychle mizela ze scény, zatímco Olomouc tehdejší dějinné zvraty přečkala, a naopak se dál jako urbanistický celek rozvíjela. V tomto ohledu je tedy srovnatelná s Prahou, ačkoliv Praha je samozřejmě rozlehlejší. Z pohledu kontinuity na malém prostoru tyto lokality srovnatelné jsou.

Ve vaší knize přinášíte srovnávací tabulku pro vývoj Olomouckého kopce a Pražského hradu. Přijímají takové srovnání i ostatní vaši kolegové?

Ty paralely jsou zřejmé a dokladů o nich neustále přibývá. Měli jsme společnou přednášku s kolegyní Janou Maříkovou z Archeologického

ústavu v Praze, která se několik desetiletí věnuje výzkumu Pražského hradu, a spolu jsme prezentovali tyto souvislosti. A nejde jen o paralely s Prahou, ale o archetypální prvky raně středověkých center, tedy souběžnou existenci knížecího hradu a biskupského sídla, doplněnou o nějakou mýtickou minulost. Týká se to i Krakova a dalších sídel ve střední Evropě.

Takže Olomouc se mohla stát jednou z výrazných středoevropských metropolí? Přitom ani mezi Olomoučany o tom asi není moc velké povědomí...

Mezi lidmi bude asi z historie nejnámější ten příběh o zavraždění krále Václava III. na Olomouckém hradě. Od raného středověku byla přitom Olomouc skutečným centrem Moravy a měla náběh na to, stát se opravdu významným velkým městem. To se pak změnilo až v průběhu novověku, dnes jsou samozřejmě Krakov či Praha daleko větší města. Na obecné vnímání má ale určitě vliv třeba to, že jihomoravská centra Velké Moravy byla už za minulého režimu mnohem více prozkoumána a objevy hodně popularizovány, zatímco my tady postupujeme s ohledem na zástavbu mnohem pomaleji.

Olomouc je tedy obtížné důkladně prozkoumat. Na která místa byste se rád podíval a přitom to právě z takových důvodů nejde?

Souvisí to s otázkou počátků Olomouce v době Velkomoravské říše a s existencí církevních zděných staveb z tohoto období. Jde o oblast v blízkosti původního biskupského kostela svatého Petra (Křížkovského a Wurmova ulice, pozn. redakce). Víme, že se tam pohybujeme v těsném sousedství původního kostela, máme jasné doklady o existenci velkomoravské církevní stavby, našli jsme úlomky pálené střešní krytiny a další jasné známky takové stavby. Obávám se ale, že stopy po ní jsou v ulici zničené inženýrskými sítěmi a že další část té hledané církevní stavby bude pravděpodobně pod podlahou Tereziánské zbrojnice, a to je samozřejmě problém. Občas se ale stávají zázraky. My tomu jdeme trošku naproti aspoň tak, že tam provádíme geofyzikální prospekci, což je neinvazivní metoda hledání zdí pod povrchem. Druhým takovým místem, kam bych se rád podíval, je oblast pod kostelem Panny Marie Sněžné a v jeho okolí. I tam

jsou doklady o raně středověké církevní stavbě a právě tam by podle mého názoru nějaké základy a zbytky zdiva mohly být.

Tím myslíte další velkomoravskou církevní stavbu?

Ano, nepochybně. Měli jsme velmi významné nálezy pod schodištěm v průčelí dnešního kostela Panny Marie Sněžné. Myslím si, že pod kostelem nebo případně vedle, pod nádvořím sousedního vojenského archivu, čekají velmi zásadní nálezy. Uvidíme, zda se tam někdy dostaneme. Možná by prozatím pomohl alespoň ten geofyzikální průzkum.

Píšete, že v 9. století byla lokalita Olomouckého kopce zastavěna plánovitě. Kdo za tím stál, nějaký místní velmož ze zdejšího staršího sídliště, nebo příchozí elity z jihu Moravy?

Je komplikované to plně rozklíčovat, oba faktory hrají roli. Olomoucký kopec byl v předkřesťanském období zřejmě kultovním místem a pohřebištěm. Máme tu výrazné atributy základních živlů, z rovinaté krajiny trčící holá skála a prameny vody. Z pravěkých kultur tu jsou významné doklady kultovních praktik a zřejmě i mohylového pohřebiště v prostoru čestného dvora na Václavském návrší. V předvelkomoravském období se do těchto starých mohyl opět pohřbívalo. Tímto způsobem se Slované hlásili k předkům, záměrně využívali stará pohřebiště a pohřbívali do starých pravěkých mohyl. Tyto tradice nám potvrzují i různé nálezy, například kultovní závěsek s lidskou tváří, železný sax a další ojedinělé artefakty. A pak tu máme najednou od poslední třetiny 9. století doklady velké sídlištní aktivity, obytné objekty, vysoce kvalitní keramiku, v oblasti zbrojnice vzniká zásobní areál... To je klasický zárodek nového

opevněného hradiště, které se začíná plánovitě budovat na sklonku Velké Moravy, na přelomu 9. a 10. století. Zřetelně se tu pak projeví příchod vlny nových obyvatel z jihomoravských center, která jsou v té době už silně ohrožená či přímo zanikají pod maďarskými nájezdy. Olomouc proti tomu v 10. století prosperuje.

Obnovení moravského biskupství v Olomouci se datuje k roku 1063. Myslíte, že předchůdci prvního olomouckého biskupa Jana sídlili také v našem městě?

Nepochybně! Z písemných pramenů víme přinejmenším o dvou moravských biskupech z 10. a počátku 11. století, biskupu zmiňovaném v roce 976 na mohučské synodě a Vracenovi, kterého uvádí pražský kronikář Kosmas, a ti sídlili určitě v Olomouci. Ta splňovala všechna kritéria pro biskupské sídlo, byla součástí dálkové obchodní trasy, rozvíjela se, měla řemeslnické a kupecké předhradí. Biskupové nemohli sídlit někde na venkově, muselo to být místo s nějakou centrální funkcí, a to splňuje Olomouc.

Přeskočíme teď z 10. na začátek 13. století. Nedávno jste zveřejnil objev Nového hrádku krále Přemysla Otakara I. Neměl jste, vzhledem k tomu, že se o jeho umístění po desítky let vedly spory, strach ten objev zveřejnit?

Byl jsem zvědavý na reakce, strach jsem ale neměl. Při výzkumu jsme získali jednoznačné doklady, hned v předzahradce školy Na Hradě jsme našli zřetelné části románského zdiva. Ve spojení s písemnými doklady to bylo dostatečně průkazné a nikdo to nerozporoval. Smysl dávala i kontinuita majetkových vztahů. Z hrádku, který si nechal na počátku 13. století pro sebe vybudovat král Přemysl Otakar I., se posléze asi v polovině téhož století stalo fojtství využitě při lokaci a řízení královského města. To je logický vývoj, který má paralely třeba v Rakousku.

Když tehdy nad Olomoucí čnely věže dvou hradů, bylo to nejspíš dost impozantní...

Určitě ano. Olomouc byla tehdy jednoznačně hlavním městem Moravy. Ano, existovalo i brněnské a znojenské knížectví, Olomouc byla ale nejdůležitější a její význam navíc posilovala i existence biskupství. Proto si také Přemysl Otakar I. vybral po vyměření olomouckých kní-

žat Olomouc jako své další sídlo, postavil si zde hrad a nechal se titulovat jako král Čechů a kníže Olomoučanů. Brno později během vrcholného středověku zase těžilo z výhodnější polohy pro obchod, leželo blíže Vídní a rakouským zemím. Můžeme ale říct, že ve středověku byla Olomouc pořád o chloupek důležitější než Brno, důležitost se otočila až během třicetileté války.

Vy umíte vidět Olomouc před více než tisícem let. Jak byste popsal laikovi třeba její velkomoravskou podobu?

Ani odborníci všechno nevidí, nicméně snažíme se odhalit další a další kousky z toho dávného obrazu. Velkomoravské hradiště zabíralo prostor od dnešní katedrály přes Wurmovu a Křížkovského ulici, ulici 1. máje a náměstí Republiky po dnešní kostel Panny Marie Sněžné. Páteří komunikace tehdy vedla dnešní ulicí Křížkovského, od míst dávného kostela svatého Petra až k dnešnímu kostelu Panny Marie Sněžné na náměstí Republiky. Stály zde zahloubené obytné stavby, velmožský dvorec a nepochybně i zděné církevní objekty. Byl tu určitě nějaký kostel a dost možná i klášter.

Kde byl ten případný klášter?

Podle určitých indicií mohl stát v místech kostela Panny Marie Sněžné. Pracuji s hypotézou, že budovu kláštera našli nově přichodí obyvatelé na počátku 10. století už opuštěnou a zchátralou a že právě tehdy se mohla stát pro nové stavebníky zdrojem kvalitní pálené střešní krytiny. Tu pak my archeologové na různých místech v Olomouci nacházíme. A z prostředí tohoto kláštera by mohla pocházet i břidlicová destička s rytinou kněze, kterou kdosi pietně uložil na opačném konci Křížkovského ulice. Jak ta střešní krytina, tak i onen obrázek kněze odkazují na byzantské kořeny a na preslavskou literární školu, založenou žáky arcibiskupa Metoděje.

To jsme šli od Křížkovského ulice přes náměstí republiky po začátek Denisovy. A co Michalický kopec?

Toto návrší zřejmě zůstalo mimo opevněný areál, ačkoliv i odsud máme nějaké nálezy keramiky. Bylo to nejvyšší místo v celém okolí, ale dalo se hůře bránit, takže bychom ho asi označili za určité předhradí. Ta obydlená část měla výhodu, že s výjimkou úzké šije u začátku Denisovy ulice v obraně pomáhal samotný terén, okolo obydlené plochy byly totiž strmé svahy.

Jak žila velkomoravská elita, se kterou bychom se v Olomouci v 9. a 10. století potkali?

Byla to specifická vrstva společnosti. My dnes víme, že urozené rody udržovaly mezi sebou intenzivní kontakty a že se jejich členové o sebe navzájem uměli postarat. Víme, že když byl nějaký velmož vyhnán, uchýlil se obvykle i se svou družinou na jiný dvůr a tam o něj bylo postaráno. I když například zanikla Velká Morava jako mocenský útvar, rod Mojmirovců velmi pravděpodobně nezmizel, se jmény, typickými právě pro Mojmirovce, se setkáváme i v dalším průběhu 10. století na dvoře v Salzburku. K nejvyšší elitě musíme přičíst také vojenskou družinu.

A jak vlastně tyto lidé vypadali? To asi nebyly princezny jako z pohádek...

Elita, její mužská část, se navenek prezentovala atributy bojovníka. Ti nejmocnější měli samozřejmě kvalitní importovaný meč, nosili opasek se zdobeným nákončím a křížovým rozdělovačem řemení meče, mívali ostruhy. Zrovna ostruhy

byly symbolem moci, malé ostruhy se našly jako součást pohřební výbavy u tříletých chlapců, kteří ještě určitě na koni nejezdili, takže to pro ně byl spíš symbol urozenosti. Bojovníká družina moravského knížete z rodu Mojmirovců měla typickou výstroj a výzbroj, obvykle darovanou knížetem. V hrobech nacházíme kopí či železné bojové sekery bradatice a podobné zbraně, nosili i kroužkovou zbroj. Ženy se zdobily množstvím šperků byzantsko-orientálního typu, byly to krásně zpracované stříbrné, zlaté nebo pozlacené kousky. Ženy i muži mohli mít oděvy z drahocenných látek z dovozu. Svobodní muži nosili dlouhé vlasy a vousy.

Přemýšlíte někdy o tom, jak prezentovat archeologické nálezy a vývoj poznání laické veřejnosti?

To je pro archeologii opravdu výzva. Není to jednoduché. Zatímco odbornou studii archeolog umí napsat, nikde se příliš neučí, jak svou práci následně prezentovat veřejnosti. Přitom je určitě žádoucí, aby byli lidé výstižně informováni o tom, co se dozvídáme o naší minulosti. Je důležité sdělovat veřejnosti, co jsme zjistili a co jsme získali, protože se nakonec jedná o činnost ve veřejném zájmu. Věřím, že určitou cestou při technických možnostech 21. století jsou různé virtuální prohlídky. Díky nim se pak zájemce může dostat třeba do Olomouckého hradu ve 12. století. ■

PhDr. PAVEL ŠLÉZAR Ph.D.

* 24. června 1976

Archeolog, vedoucí Odboru archeologie Národního památkového ústavu, územního odborného pracoviště v Olomouci, pedagog na Univerzitě Palackého.

FingersUp

Na Fingers Up chceme, aby se návštěvníci cítili skvěle od prvního kroku v areálu. Celý jej proto každoročně s našimi designéry ladíme, aby lahodil oku a přitom posloužil svým pohodlím. U nás nestojíte na rozpáleném šterku a kamení. Vyberte si to nejlepší jídlo, pohodlně se usadte a zaposlouchejte se do zvuků oblíbené kapely.

**21 — 22 / 06 2024,
MORAVA CAMP MOHELNICE**

HUDBA

Dokonalý mix oblíbených kapel s talenty z Česka i zahraničí za 13 let se na pódiih Fingers Up vystřídaly stovky kapel a umělců všemožných žánrů. Z českých stálíc se můžete těšit na Tata Bojs, Tomáše Kluse nebo Vypsanou fixu. Zahraniční scénu budou zastupovat Leap (UK), Velvet Wasted (UK) a spoustu dalších.

JÍDLO

Milujeme jídlo. Vybíráme a oslovujeme restaurace a foodtrucky, které připravují svá jídla, ručně, čerstvě, bez polotovarů. Pro masožravce i vegany. Smlsněte si na hovězím burgeru, domácích těstovinách, makrelách, burritu, nebo třeba šnecích. Od nás hladoví rozhodně odcházet nebudete.

MÍSTO

Pořádáme festival v městských sadech a areálu Morava campu, takže si můžeme ledasco dovolit. Teplá sprcha, keramické toalety místo mobilních buněk a ráno snídaně při letním sluníčku ve společnosti nejlepších přátel. Paletové posezení a zelené trávy, kam oko dohlédne. Samozřejmě pokud návštěvníci chtějí zůstat přes noc ve stanu, v našem městečku je místa požehnaně. K tomu všemu, lehátka, velký bazén a houpací sítě? To prostě chceš!

POSEDLOST PO DOLCE VITA

HUMANIC

shoemanic since 1872

Šantovka

Galerie Šantovka

jde s moderními trendy

Ačkoliv nyní skupina Redstone intenzivně připravuje rozšíření Galerie Šantovky na druhý břeh Mlýnského potoka, výrazných změn se dočká i původní komplex. Již v loňském roce zde byl zahájen rozsáhlý refit stávajících prostor. Týká se renovace jídelní zóny, vytvoření oddechové plochy, nových prodejních prostor a doplnění designových prvků včetně uměleckých svítidel. Modernizací (refitem) ale neprochází jen společné prostory pasáží, k vlastním úpravám přistoupili i někteří nájemci obchodních jednotek.

„Šantovka je živý organismus, který se neustále vyvíjí. Intenzivně pracujeme na jejím vylepšování. Chceme reagovat na nové trendy a tzv. jít s dobou. Pasáže se proto nyní více otevrou, gastro zóna se po refitu výrazně zvětší. Prvním krokem bylo v prosinci otevření provozovny Bombay Express. V části pro sezení už vznikly zelené stěny s živými rostlinami. Spolu s architekty jsme se zaměřili zejména na zlepšení orientace zákazníků, dále na nové odpočinkové zóny, zlepšení osvětlení, zvýšení kvality toalet a oživení vstupních lobby,“ říká ředitelka centra Michaela Mitáčková.

refit

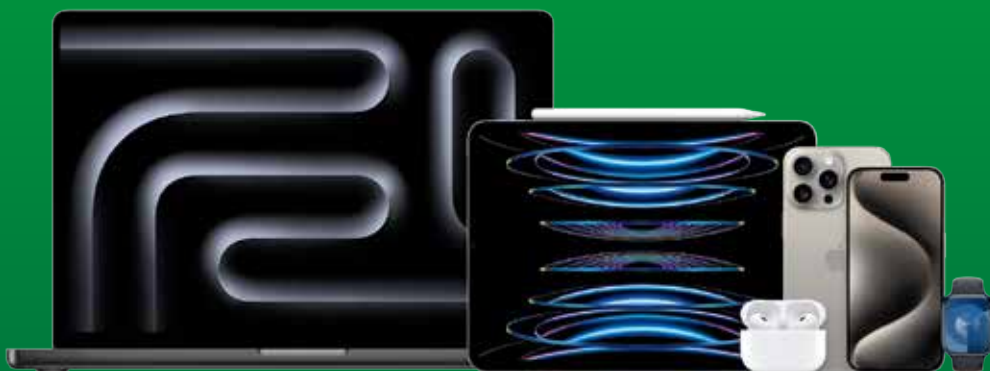
Celý interiér, jeho změny i nové moderní prvky navrhli architekti z mezinárodní architektonické kanceláře Chapman Taylor. „Trendem ve světě je, aby se obchodní centra stala destinací, kde mohou lidé nejen nakupovat, ale strávit v nich i čas třeba s rodinou, dětmi, přáteli. Snažili jsme se proto svým návrhem navázat na aktuální vývoj obchodních center a posunout Šantovku do čela trendu a o malinký kousek do budoucnosti. Ve svém designu jsme se snažili najít místo pro zlepšení služeb a oslovit modernizovanou podobou Šantovky široké publikum od malých dětí, přes studenty prahnoucí pro nekonečné zábavě až po lidi toužící po kvalitních službách v prémiovém prostředí,“ říká ředitel Chapman Taylor Filip Pokorný.

Celkový design se inspičuje hlavně přírodními motivy a snaží se co nejvíce používat materiály blízké životnímu prostředí, jako je například přírodní dřevo. Tento motiv podpoří i bohatě dimenzovaná vnitřní zeleň, která přispěje k příjemné atmosféře.

Výstavba, která je v režii stavařské společnosti BP Stavby, s sebou přináší určité omezení provozu. „Snažíme se ale, aby práce co nejméně komplikovaly život v centru. Velké poděkování za součinnost a vstřícnost patří především nájemcům, kteří jsou v bezprostřední blízkosti daných změn. Výsledek pak bude stát za to a bude přínosem jak pro návštěvníky, tak zaměstnance centra,“ doplnila Mitáčková.

Vliv módních trendů si uvědomují i někteří nájemci, kteří se pustili do rozsáhlých změn. V loňském roce prošla modernizací pobočka České spořitelny a prodejny CEWE Fotolab. Daleko větší prodejnu po rekonstrukci otevřel letos i Datart. Zázemí i prodejní pult prošel komplexní přestavbou v KFC. Stejně tak se do modernizace pustilo Florcentrum Foltýnová, kiosek F-Mobil i Knihy Dobrovský. Se svým nejnovějším konceptem se pochlubí v Šantovce i Reserved, který výrazně zvětší dosavadní prodejní plochu. ■

Výkonné. Úžasné. Oblíbené.

Všechno od Apple najdeš na [istores.cz](https://www.istores.cz)
Galerie Šantovka | Polská 1, Olomouc

iStores

Premium
Reseller

Kettlebell 8 kg, Intersport, 599 Kč
Podprsenka Adidas, Sport Vision, 999 Kč
Legíny Adidas, Sport Vision, 1 899 Kč
Běžecské boty, Sport Vision, 3 399 Kč

do fitka

Produkce Galerie Šantovka
Vizážistka Romana Filipková
Styling Viktorie Veselá, Kateřina Zemánková
Fotografie HDR Stash

Modelka a model Anna a Lukáš

Oblečení Intersport, Galerie Šantovka; Nordblanc, Galerie Šantovka; Sport Vision, Galerie Šantovka

Lokace Omega – Centrum sportu a zdraví, Olomouc

Š A N T Á N

Boty Under Armour, Nordblanc, 3 499 Kč

Kraťasy Under Armour, Nordblanc, 1 999 Kč

Triko, Under Armour, Nordblanc, 1 499 Kč

Boty Under Armour, Nordblanc, 4 399 Kč

Tričko Nike, Intersport, **699 Kč**
Kratásky Nike, Intersport, **1 249 Kč**

Tričko, Sport Vision, **1 099 Kč**
Legíny, Sport Vision, **1 899 Kč**

Tričko Nike, Intersport, 699 Kč
Kraťasy Nike, Intersport, 1 249 Kč
Boty POC, Intersport, 4 899 Kč
Shaker Isostar, Intersport, 119 Kč

Modelka a model Anna a Lukáš

Oblečení Intersport, Galerie Šantovka; Sportisimo, Galerie Šantovka

Lokace Omega – Centrum sportu a zdraví Olomouc

Š A N T Á N

Triko Adidas, Sportisimo, 749 Kč

Legíny Adidas, Sportisimo, 899 Kč

Boty, Sportisimo, 1 749 Kč

„Smyslem práce
je vytvářet hodnoty,“
říká Carlo Capalbo,
otec olomouckého
půlmaratonu

Carlo Capalbo

”

Desítky tisíc lidí v Olomouci i jinde v České republice díky němu běhají. Carlo Capalbo totiž naučil Čechy a Moravany milovat vytrvalostní běh. Olomoucký půlmaraton je po pražském maratonu jeho druhým nejstarším dítětem. V polovině června se vypraví do Olomouce, aby byl při tom, když se město po roce opět „zblázní“ do jedinečného pouličního sportovního svátku. Podle Carla Capalba jsou Olomoučané vůči půlmaratonu mimořádně vstřícní a pozitivní.

Jak se Carlo Capalbo, rodák z italské Neapole, ocitl v České republice, to je otázka, kterou vám položil určitě téměř každý. Co však hrálo nejdůležitější roli v tom, že jste tu zůstal tak dlouho a našel zde svou téměř druhou vlast?

Do České republiky jsem se dostal v rámci Evropské unie, protože jsem zde působil byznysově jako vedoucí projektu. A pak, jak už to u všech krásných věcí v životě bývá, sehrála roli náhoda: jedním z mnoha přátel, kteří mě navštívili a které všechny „přitahovaly“ krásy této země, byl maratonský běžec ověnčený zlatými medailemi. Po dvou lahodných českých pivech jsme vymysleli Pražský maraton a druhý den jsme se o tento nápad hned podělili s místními sportovními legendami, manželi Zátokovými.

Od té chvíle odstartoval proces, díky kterému jsem se stal „skoro Čechem“ a zamiloval se do této země.

Lidé, kteří s vámi přišli v práci do styku, se shodují, že z vás vyzařuje pozitivní energie, dokážete lidi kolem sebe motivovat k maximálnímu výkonu a profesionalitě. Jaký je na to váš recept?

Receptem je především nekonečná snaha vytvářet kolem sebe něco hodnotného, ať už jsme kdekoli. Za druhé vidím, jak se v naší společnosti zhoršuje fyzická kondice populace, kdy 20 procent českých dětí bojuje s obezitou, proto je lepší s tím bojovat s předstihem, dokud jsou děti malé, prostřednictvím sportu. A v neposlední řadě je to také pocit až fyzické blaženosti z toho, že se „malá“ Česká republika dostala na špičku běžeckého světa v postavení Davida proti Goliáši (světu).

Kdysi jste řekl o důležitém životním rozhodnutí opustit svět čistého byznysu: „Věděl jsem, že chci opustit povrchní svět, protože jsem v něj nevěřil. Jsem prostý člověk a chtěl jsem dělat něco, kde bych mohl být v kontaktu s lidmi a zlepšovat jejich životy. A také si splnit své sny.“ Proč jste si k naplnění této vize vybral právě běh a organizování běžeckých akcí?

Běh jsem si nevybral já, běh si vybral mě. Přineslo mi to možnost objevovat tu obrovskou energii tisíců lidí, kteří přijímají výzvu ke sportovním výkonům, navíc na této planetě neexistuje jiná platforma, která by svedla dohromady lidi tak různých hodnot, jako jsou komunisté a socialisté, katolíci a muslimové, stoupenci očkovaní a antivaxeři, lidé proruští a protiruští, závodníci různého věku, jako třeba pětasedmdesátiletá paní a osmnáctiletý kluk.

Myslím, že žádný jiný sport nemá takovou sílu změnit svět jako běh s masovou účastí.

Základem závodů RunCzech je samozřejmě Pražský maraton, půlmaratony se nyní běhají také v Ústí nad Labem, Karlových Varech, Českých Budějovicích a Olomouci. Jak se Olomouc stala po Praze druhým městem ve vašem kalendáři a proč jste si ji vybral?

Když začaly být pražské závody plné, mohli jsme buď přesunout start závodu mimo krásné centrum Prahy na okraj města, abychom pojmul dvacet tisíc běžců, nebo prostě vytvořit

další závod v jiném městě. Protože Praha je v Čechách, museli jsme zvolit město na Moravě. Vybrali jsme Olomouc kvůli centrální poloze, protože se do ní snadno dostanou běžci z Brna i Ostravy. Pak se argumenty pro tuto volbu ještě umocnily, protože když jsem mluvil o běžecké akci v Olomouci, lidé oponovali, že běh je v rozporu s „hanáckou“ mentalitou. To byla pro mě výzva, abych dokázal opak, a nyní je Olomouc akcí, které se účastní deset tisíc běžců.

Olomouc je historické město s velkou památkovou rezervací. Historická dlažba v centru asi není ideálním povrchem pro běh, ale start a cíl jsou v atraktivním prostředí krásné architektury. Je zde něco jiného než na jiných závodech? Z pohledu běžců i vás, organizátorů?

Vedle krásné architektury, která je v Olomouci opravdu po Praze druhá nejkrásnější, je pro mě a celý tým RunCzech velmi příjemná celková pozitivní otevřenost místních lidí a jejich vnímání nás jako organizátorů. V žádném jiném městě

se nám nedostává tak pozitivního přijetí jako v Olomouci, kde vidíme spontánní fanouškovské zóny kolem trati.

Snažíte se pravidelně zatraktivňovat jednotlivé akce RunCzech a přicházíte s novými nápady. Jaké novinky přinese letošní 1/2Maraton Olomouc?

Letos přicházíme s novým formátem celodenního běžeckého festivalu s názvem Mattoni Olomouc Running Festival 2024. Jeho prostřednictvím cílíme na běžce všech věkových kategorií a úrovní zdatnosti. Pro dospělé nabízíme tradiční půlmaraton, 2Run (dva běžci běží 10 +11 kilometrů), štafetu (čtyři běžci běží každý 5–6 kilometrů) nebo pohár rektora pro studenty Univerzity Palackého, zatímco pro děti máme dm rodinnou míli (1,6 kilometru) a dm bambini běhy (100, 150 a 200 metrů). Dále letos přicházíme s velkou novinkou, protože cítíme hlad i po kratších běžeckých vzdálenostech. Proto jsme se rozhodli uspořádat v den závodu dopoledne samostatný

závod na 5 kilometrů (start v 9:00), který vstřícně podpořil náš partner Galerie Šantovka. Společně s tradiční Moravia Sport EXPO bude tento víkend pro Olomouc opravdu plný sportu a my doufáme, že jej Olomouc přijme pozitivně.

Jaké má Carlo Capalbo ve svých 67 letech plány? Těžko si vás lze představit jako důchodce, který tráví dny povídáním s přáteli v neapolské nebo pražské kavárně u dobrého espressa. Co děláte nyní? Kdy se Carlo Capalbo chystá „zpomalit“?

Tak zaprvé, je mi stále 66 (směje se). Zpomalit se snažím už pár let a během pandemie jsem byl velmi blízko tomu, abych zpomalil úplně. Pak ale, jak už to tak bývá, přišly drobnosti, které ale člověka chytanou za srdce. A já jsem z tohoto pohledu velmi zranitelný člověk. Donutí vás změnit životní rozhodnutí. Před několika lety jsem dostal dopis od jedné malé holčičky, která mi děkovala, že běhání závodů RunCzech dalo dohromady její rozvedené rodiče. Když pochopíte, že to, co děláte, opravdu KONKRÉTNĚ pomáhá lidem, nikdy s tím nepřestanete. ■

CARLO CAPALBO

* 28. září 1957

Po vzoru dědečka a otce nejprve vystudoval právo v rodné Neapoli, později se ale přeorientoval na ekonomii, kterou vystudoval v Turíně. Začal pracovat v oblasti IT, později ještě absolvoval osmnáctiměsíční studijní pobyt v Berkeley (USA), završený titulem MBA. Za oceánem strávil celkem tři roky, po návratu do Evropy pracoval v manažerských pozicích v různých projektech, jeden z nich jej přivedl v roce 1992 do Prahy. Další zajímavosti ze života kreativního Itala, který v roce 1995 založil Pražský maraton a stal se hlavním hybatelem projektu RunCzech.com, jste se právě dočetli v našem rozhovoru.

Jadran Šetlík:

Portrétování je o dialogu a o citu vědět, kdy stisknout fotospoušť

Rodák z italského Terstu, jenž má po otci české a po matce slovinšské kořeny, svou kariéru fotografa zahájil již v 60. letech jako nejmladší paparazzi v ulicích Říma. Jeho záliba ve fotografování úspěšných osobností se neustále vyvíjela a zdokonalovala. V 90. letech se začal soustředit na portrétování. Ne-fotografoval už jen hvězdy stříbrného plátna či profesionální modelky, ale svůj objektiv namířil na nejrůznější významné osobnosti z veřejného života. Před jeho fotoaparátem pózovala taková jména jako kardiolog Jan Pirk, asistentka amerických prezidentů Eliška Coolidge Hašková, lékař Bohdan Pomahač, hokejista Dominik Hašek, modelka Iva Kubelková, první dáma Dagmar Havlová, zpě-

vačka Marta Kubišová, „božský“ Karel Gott a řada dalších osobností zvučných jmen, které se neodmyslitelně zapsaly do dějin českého národa. Kouzlo jeho práce spočívá v tom, že svým unikátním stylem podtrhl všem těmto lidem jejich osobitou auru a vyobrazil je v tom nejlepším možném světle.

Dnes v rámci svého galerijního projektu prostřednictvím svých fotografických obrazů zachycuje talentované juniory a vystavuje je společně s jejich vzory. Jadran Šetlík fotografií zkrátka vnímá jako médium, kterým chce společnosti něco říci. Právě proto je jeho dílo fascinující, stejně jako jeho pestrý životní příběh.

Foto archiv Jadrana Šetlíka
Text Petr Hlávka

”

U vstupu do ateliéru mě vítá s vřelým úsměvem. Hned za hlavními dveřmi začíná výstava jeho portrétů, které mi jeden za druhým představuje s nadšením v očích. Je vidět, že je na ně pyšný, a každý pro něj nese nějaký příběh. Přestože je tu patrný čilý pracovní ruch, panuje zde velká pohoda. Útulné prostředí umocňuje hudba, kterou naladil na italské rádiové stanici, a vůně kávy. K rozhovoru mi Jadran nabídne víno. Dal jsem si toskánské Chianti. Rozhovor začíná. Slavný fotograf nejen vzpomíná nad vznikem portrétů, ale zamýšlí se nad současnou dobou a nad budoucností. Mluví o lidech, inspiraci, vášni i naději. O tom všem je naše interview.

Jadrane, četl jsem tvůj článek „Jak jsem lovil hvězdy“, ve kterém popisuješ své fotografické začátky v Římě, kde jsi zachytil svou první velkou osobnost. Popíšeš prosím tvé počáteční umělecké krůčky?

Psal se tehdy rok 1967, bylo mi 15 let a já se toulal Římem a fotografoval památky u Španělských schodů. Najednou jsem zahlédl skupinku fotografů, kteří běželi za dvěma ženami. V té vřavě jsem zaslechl jméno Claudia Cardinale. Okamžitě

jsem se k nim připojil a mačkal spoušť fotoaparátu. Emoce samozřejmě tehdy sehrály svoji roli a já z těch 36 analogových políček měl asi jen tři ostré, na nichž byla Claudia rozpoznatelná. Celý tento zážitek byl pro mě velkým impulsem. To prostředí mě zcela pohltilo. No, a tak se ze mě stal nejmladší římský paparazzi (smích). Můj mladý věk měl mnoho výhod. Když například ostřílené pardály nepustili do některého obchodu, tak já dokázal nepozorovaně proklouznout. Proběhl jsem jako nenápadný klučík, který měl ale pod paží fotoaparát. Díky té práci jsem se setkal s řadou hvězd stříbrného plátna. Například Brigitte Bardot či Anthony Quinem. Svým fotoaparátem jsem zachytil také např. Boba Kennedyho, jak se baví s „hipíky“ právě na Španělských schodech. Mám z toho nádherné vzpomínky.

Takže jsi zažil Itálii paparazziů, kterou zachycuje slavný Felliniho film „La Dolce Vita“?

Já byl tehdy mladý na to, abych zažíval ruch nočního Říma, to jsem si vynahradil potom v Praze (smích). Musím přiznat, že jsem si naplno užil „La Dolce Vita di Praga“!

Jak se vyvíjela tvá kariéra, jak vedla tvá cesta k portrétům, které tě proslavily?

Vystudoval jsem fotografii a posléze si v praxi osvojil řemeslo. Jsem společenský člověk, vždy jsem chtěl pracovat s lidmi, a s modelkami v tom mladém věku dvojnásob (smích). Dlouho jsem se zabýval reklamní fotografií. Pracoval jsem tehdy na velkých komerčních kampaních a billboardech

pro významné zahraniční společnosti. Byla to sice velmi příjemná práce, ale chtěl jsem docílit smysluplnějšího výsledku mojí tvorby. Něco, čím zanechám odkaz budoucím generacím. A pak jsem jednoho dne vymyslel, jak se v oboru dál posunout. Má současná tvorba vznikla tak, že jsem kdysi pracoval na kalendáři, kde jsem si jako obvykle mohl zvolit téma. Tehdy jsem se rozhodl pro formu historických obrazů, na kterých byly modelky ozdobené náhrdelníky z českého granátu. Koncipoval jsem to celé ve stylu obrazů (pozn.: ukazuje nade mě, kde visí jeden z těchto portrétů, na němž pózuje jeho žena). Zaujal mě rembrandtovský způsob pojetí vystupující tváře a tmavého pozadí. Mé fotografické portréty proto působí více jako obrazy, jako by byly vytvořeny tahy štětce a ne fotoaparátem. A takto vznikl můj autorský rukopis.

Jak to děláš, že všechny fotografované dokážeš zachytit v tom nejhezčím okamžiku?

Je to komunikací, kterou s lidmi v průběhu fotografování vedu. Není to tak, že by ke mně někdo přišel a já ho hned po dvaceti minutách „vycvaknul“. Den tvorby není prvním dnem, kdy se společně potkáme. Je důležité, že se už předtím poznáme a vnímáme. V den D si dáme kávu, popovídáme si. Chci také, aby si moji tvorbu u mě v ateliéru prohlédli, aby se na „produkcii“ podvědomě naladili a těšili se na to. Dále jde samozřejmě i o styling, úpravu vlasů, make-up, který dělá moje žena Gábina. Umí skvěle podtrhnout krásu člověka. Je to tedy celé komplexní práce založená na dialogu. Vytváříme tím prostředí, kde se člověk cítí dobře. A když se člověk cítí dobře, tak taky dobře vypadá.

Z toho, jak povídáš, je vidět, že máš rád lidi...

Portrétování je o dialogu a o citu vědět, kdy stisknout fotospoušť. Světlo a další technické věci člověk dělá po těch letech už rutinně, toto je ale vždy výzva. Dám příklad. Před lety jsem fotografoval prezidenta Kazachstánu. Tam nebylo možné, abychom se předtím setkali a já ho mohl lépe poznat (smích). Nechal jsem si zaslat jeho dosavadní oficiální fotografie a upřímně řečeno jsem z toho byl trochu nešťastný. Portrétovali jej velcí fotografové z různých zemí celého světa, ale on na všech fotografiích působil strnule a neosobně. Říkal jsem si tehdy, co já s tím udělám? Přijeli jsme

tedy do prezidentského paláce. Jeho tým mi ukázal možné lokality na fotografování. Všechno ale bylo bílé až třpytivé. Zkrátka nic, co by odpovídalo mé představě a stylu. Zalíbilo se mi až poslední místo, které mi ukázali. Tím byla knihovna, kde vynikalo dřevo z mahagonu, a tam jsem mohl využít tmavé prostředí. Načež jsem dostal asi jen 20 minut na tvorbu, a to včetně samotného líčení. Zkrátka neuvěřitelný kalup.

Jak to celé dopadlo?

Neztrácel jsem čas. Ještě než pan prezident přišel, nastavil jsem si křeslo, kde bude pózovat. Vyzkoušel jsem variantu s vlajkou i bez vlajky, světlo a expozici jsem si dopředu pečlivě změřil. Manželka jej začala líčit a já si s ním mezitím povídal. Pak pan prezident usedl do křesla a ihned zaujal pózu přesně tak, jak jsem jej viděl na všech předešlých fotografiích. Naučeně, nepohodlně, byl prostě vyrovnaný jak pravítko. V ten moment mu říkám: „Pane prezidente, prosím, vstaňte a já vám předvedu, jak se posadit“. V ten okamžik jeho tým a protokoláři úplně zbledli. Později jsem se dozvěděl, že vyzvat hlavu státu, aby povstala, je společensky

srovnatelné se situací, jako kdybyste poklepali královnu matku po rameni (smích). Sedl jsem si tedy názorně do jeho křesla, dal si nohu přes nohu a ukazoval mu, jak se uvolnit. Požádal jsem ho, aby se přesně takto posadil a že si u toho budeme povídat. No, a za chvíli tam seděl jiný člověk. Začal roztávat, polidštil se, nekontroval se, zda sedí zpříma a podobně. Vznikla z toho série, z níž je i portrét, jak se usmívá. Takového ho pravděpodobně oficiálně na fotografii nikdo předtím neznal a neviděl (smích). Z původního vymezeného času 20 minut byly nakonec 2,5 hodiny. Pan prezident mě také požádal, zda se může ještě převléct či vyzkoušet nějaké jiné situace, například za pracovním stolem. Zkrátka si to začal užívat. Tím dialogem začala jeho kamenná tvář dostávat teplo. To je ukázka, že složitě to v jádru není, ale musíš vědět, jak na to.

To je úžasná historka! Některé portréty, které jsi udělal, jsou hodně uvolněné.

Podobný příklad byl Tomáš Baťa. Pracovali jsme spolu na sérii fotografií. On se původně na všech „prsil“, protože chtěl vypadat důstojně, s vážností. V průběhu fotografování jsem řekl, že si dáme pauzičku, a říkám mu: „Tomáši, pojďme udělat něco akčního, třeba podívat se na mě přes rameno, a tak dále...“. No, a on se začal škrábat na hlavě se slovy „No, a co mám teda dělat?“ A já udělal jen cvak a bylo. Zachytil jsem jej v úžasném momentu. Fotografoval jsem celou řadu lidí po světě, a když se mě někdo zeptá, který svůj portrét považuji za nejlepší, tak vždycky řeknu právě ten Tomáše Bati. Když slavil 90 let, tak si jeho paní vyžádala, že právě tento portrét chce v Kanadě vystavit na jeho oslavě. O několik let později jej doprovodil na jeho poslední cestě.

Proměňují se obecně styly portrétů v čase?

Dnes se vrací trend rodinných portrétů. Dřív bylo zvykem chodit k panu fotografovi pospolu jako rodina. Vznikaly z toho nádherně tónované fotografie v sépií. Pak ale nastoupila digitální fotka a formálnost fotografie začala upadat. Rodina si dnes na pláži vyfotí mobilem selfie a je to. Přibývá ale stále více lidí, kteří chtějí svou rodinu vyfotografovat profesionálem. Nechtějí pouze zachytit prchavost okamžiku, chtějí mít důstojnou a kvalitní fotografii, která je zvěční. A zůstane tu i pro další generace.

Kolik lidí jsi měl před fotoaparátem?

Nevím. Casanova taky nepočítal, kolik měl žen (smích). Je pro mě důležité, že nefotografuji celebrity, ale osobnosti. V tom je velký rozdíl. Celebrity se člověk může stát přes noc, ale osobnost za sebou zanechává stopu, kterou trvá nějaký čas vytvořit.

Na všech portrétech vidím významné lidi, kteří něco dokázali. Jak ty říkáš, zanechali stopu. Rodí se další takové osobnosti?

Já v to pevně věřím, z minulosti musíme čerpat, ale hlavní je dívat se do budoucna. Jsou tady lidé mladí, šikovní, nadějní. Umělá inteligence má sice velký potenciál, ale některé věci mohou dělat pouze lidské bytosti. A já právě teď pracuji na projektu, který má za cíl podpořit mladé lidi na cestě za jejich sny.

Jaký projekt?

Projekt se jmenuje „Naši junioři, naděje budoucnosti aneb ve stopách legend a velkých vzorů“. Jeho filozofie je ukazovat mladé zapálené juniory, kteří jsou schopní a ochotní investovat svůj potenciál, čas, mysl a nasazení do toho, co dělají, oproti těm druhým, co jsou na druhé straně barikády a svým časem mrhají. Zajímají mě mladí, kteří nevisí dnem i nocí na sociálních sítích, což osobně vnímám jako cestu do pekla. Tam sice nachází také vzory, dle mého ale ne moc pozitivní. Já chci talentované juniory postavit vedle jejich vzorů, kteří je inspirují. Cílem je udělat rozsáhlou galerii. Malý blok už mám hotový, ten se však velice rychle rozrůstá.

Koho máš v plánu do projektu zahrnout?

Teď jsem byl s Evičkou Jiříčnou na snídani a poprosil ji, aby mi vytipovala člověka, o kterém

si myslí, že jde v jejich šlépějích a pro něhož je zároveň velkým vzorem. Nebo mám kupříkladu talentovanou juniorní tenistku Zdenku Šafářovou (pozn. jde o shodu jmen se známou tenistkou), která obdivuje Radka Štěpánka. Tak jsem Radkovi zavolaal a oba v rámci projektu propojil. Mám tady klučíka Brunu, který jezdí motokáry, chodí do francouzského lycea, už teď mluví třemi jazyky a je moc milý a jeho velký vzor je Karel Loprais. Fotografický obraz Jirky Šlégra chci postavit vedle portrétu malého hokejisty, který je velice šikovný a stejně jako on hraje za Litvínov. A takto to já postupně skládám. Vzory jsou důležité. Je třeba začít právě už od toho potěru.

Takže budeš fotit budoucí elitu tohoto národa...

To ne. Nejde jen o elitu, já chci fotografovat talentované mladé lidi, kteří třeba nikdy nebudou stát na bedně, ale jsou dřiči a chtějí se poctivě živit tvrdou prací. Před nedávnem jsem o tom vyprávěl prezidentovi Hospodářské komory a on říkal „to je úžasné, ale Jadrane, pojďme to spojit i s řemesly“. Přišlo mi to jako výborný nápad, a proto jsem původní název „Junioři a legendy“ rozšířil ještě o velké vzory. Tato myšlenka se týká např. juniora, který nemá idol ve velkých známých jménech, ale například učně-svářeče, který může mít velký vzor ve svém mistrovi. Jde totiž i o obory, kde člověk nemůže říct, že bude jednou legendou, a proto jsem název upravil. Byl bych rád, kdyby se lidi opět v řemeslech zhlédli, protože je velká škoda, že upadají.

To je skvělý nápad!

Víš, ta doba mladým dnes nedává ty správné podněty. Dnes se maximálně napíše o nějakém start-upu a to je vše. Já chci tímto projektem

juniorům ukázat, že pila je jediná cesta k úspěchu. Nejde jít jen tak na blind a očekávat úspěch. Je důležité mít vízi, čeho chceš dosáhnout. A právě vzory jsou dobrou inspirací na této cestě. Už se na celý projekt moc těším.

Vychováváš si ty svého nástupce?

Sedí za mnou (pozn. směje se a ukazuje na syna Adriana, který sedí za ním a pracuje na počítači). On je nová generace, která pracuje už s digitální fotografií, a to já neumím. Nemám v tomto směru ambice. Pro mě je to jiný svět. Uvidíme, věřím, že třeba jednoho dne bude v mém díle a filozofii pokračovat. Ono je to pracné, čímž ale nechci říct, že by nebyl pilný (směje se). Byl bych za to rád.

Budeš chtít svůj nový projekt realizovat i v Olomouckém kraji?

Určitě ano, bylo by to skvělé. Žije zde jistě mnoho talentovaných mladých lidí, kteří mají své vzory, k nimž s úctou vzhlíží. Znáte-li nějaké takové pilné juniory, budu velmi rád za tipy. Chystám v Olomouci výstavu u Broni Paučkové v galerii Art Rubikon a moc by mě potěšilo, kdybych na ní již mohl nějaké místní nadějně mladé lidi s jejich idoly představit. ■

JADRAN ŠETLÍK

* 19. ledna 1952

Přední český fotograf své dětství prožil střídavě v Itálii a v Praze. Během života v Římě propadl kouzlu fotografie. Je autorem stovek portrétů, a to jak u nás, tak ve světě (Rakousko, Itálie, Švýcarsko, USA, Rusko, Kazachstán a další). Mezi portrétovanými osobnostmi najdeme například Tomáše Baťu, Dagmar a Václava Havlovy, Ivanu Trump, Nursultana Nazarbajeva či Karla Gotta.

“

Kampaň Zázraky zrození

zajistí porodnici špičkové oxymetry

Nadace Heleny Morávkové společně s Galerií Šantovka se připojily ke sbírce a osvětové kampani, jejíž cílem je pomoci nashromáždit co nejvíce finančních prostředků na nákup kvalitního vybavení pro novorozenecké oddělení Fakultní nemocnice Olomouc. Prioritou je především pořízení moderních pulzních oxymetrů. Ty umožní pečlivé sledování životních funkcí nově narozených dětí, zajistí plnohodnotný bonding s matkou či otcem a zvýší kvalitu všech fází porodu.

„Mateřská náruč je pro miminko tím nejpříjemnějším a nejpřirozenějším místem na světě. Ve Fakultní nemocnici Olomouc proto podporují bonding vždy, ať už se jedná o porod přiroze-

ný, indukovaný, nebo operativní,“ vysvětlil Lumír Kantor, zkušený dětský lékař a bývalý primář novorozeneckého oddělení FN Olomouc.

Základem přístupu k péči o novorozence a rodiče je v olomoucké fakultní nemocnici respekt k přáním rodičů při zajištění bezpečnosti dítěte. V současnosti nemocnice disponuje zejména mobilními pulsními oxymetry. Jejich používání ale bývá spojeno s častým rušením klidu matky a dítěte. „Stávající oxymetry třeba jen spadnou dětem z ručky a maminky se hned vystraší, protože začne něco pípat. A přitom o nic nejde. Aktuální používané přístroje pomáhají, ale nejsou optimální,“ popisuje primář novorozeneckého oddělení Jan Hájek.

BONDING – proces, kdy se bezprostředně po porodu utváří vztah mezi maminkou a miminkem. Plný bonding, tedy kontakt kůže na kůži – skin to skin, lze nejlépe realizovat při porodu donošeného miminka s dobrou poporodní adaptací. Optimální trvání kontaktu skin to skin je 2 hodiny po porodu.

PULZNÍ OXYMETR – malé zařízení podobné sponě, které se připojuje k malé části těla, jako jsou prsty nebo ušní lalůček. Měří hladinu nasycení kyslíkem nebo hladinu kyslíku v krvi. Dokáže rychle detekovat i malé změny v tom, jak efektivně je kyslík přenášen do končetin nejdále od srdce dítěte, včetně nohou a paží.

nadace

Cílem současné kampaně je proto pořídit jedenáct moderních oxymetrů, které patří mezi špičkové přístroje. Jsou mimořádně spolehlivé, je možné je připojit na centrální monitorovací pult porodnice. Při jejich provozu není třeba, aby personál vstupoval zbytečně do pokoje, kde dítě s matkou tráví první a nejdůležitější chvíle společného života. Náklady na pořízení jednoho přístroje jsou vyčísleny na zhruba 200 tisíc korun.

„Obě naše děti se narodily v olomoucké porodnici. Personál je zde skvělý, horší je to ale se zázemím. Určitě je zde co zlepšovat, a proto jsme se rozhodli, že ji podpoříme. Chceme pomáhat cíleně a efektivně, proto jsme si vybrali právě tento projekt,“ popsal Jakub Křištof, technický ředitel společnosti LORIKA a iniciátor celé kampaně. Vybavení oxymetry totiž není v porodnici samozřejmostí. Jedná se o součást tzv. kritické infrastruktury, která je finančně mimořádně nákladná. A zpravidla právě na tuto část i přes

kladné hospodaření nemocnic nezbyvají finance. „Společně se zapojenými firmami a organizacemi budeme usilovat, abychom dosáhli na požadovaný cíl, kterým je nashromáždit tři miliony korun k zakoupení všeho potřebného. Kromě získaných peněz je ale na celém projektu cenná i osvěta, kterou je potřeba dlouhodobě šířit,“ dodala Helena Morávková, zakladatelka Nadace Heleny Morávkové.

V České republice se ročně narodí 100 tisíc dětí. Z toho 2 500 dětí přijde na svět ve FN Olomouc. Jen v loňském roce proběhlo 1 793 bondingů. ■

Kampaň za pořízení oxymetrů stále pokračuje, a je tedy možno na ni přispět, například i prostřednictvím QR kódu.

KOUZLO JEDINEČNÉHO PROPOJENÍ

NOVINKA

**Iced Toasted Vanilla
Oat Shaken Espresso**

NOVINKA

**Iced Caramelised Macadamia
Oat Shaken Espresso**

Hokejista
Jan Tomajko:
Finále Česko–Slovensko
se asi hned tak opakovat
nebude

Je držitelem řady mistrovských titulů z české hokejové extraligy, vstřelil mimořádně důležitou branku ve finálovém utkání mistrovství světa 2000, je hlavním trenérem a majitelem HC Olomouc. Jan Tomajko. Jak vidí blížící se světový šampionát? A jak vzpomíná na své hokejové začátky?

Pane Tomajko, blíží se další mistrovství světa. Považujete svůj gól na 4:1 ve finále mistrovství světa 2000 se Slovenskem za nejdůležitější branku ve vaší kariéře?

Asi ne. Těch důležitých gólů bylo v kariéře samozřejmě víc. Na druhou stranu, byl to sice jeden z mnoha gólů, ale je pravda, že byl tehdy důležitý, a proto si ho pamatuju.

Na ten gól ve finále vám tehdy přihrával Jiří Dopita, takže to byla vlastně ex-olomoucká spolupráce. Myslíte, že se dočká olomoucký fanoušek někdy nějaké podobné konstelace v reprezentaci a podobné souhry olomouckých hráčů?

Musíme věřit, že k tomu zase jednou dojde. Už letos jsme měli v přípravě reprezentace našeho Jakuba Sirotu, takže třeba těch olomouckých hráčů bude v reprezentaci v budoucnu více.

Finále tehdy v tom roce 2000 svedlo dohromady českou a slovenskou reprezentaci. Je podle vás reálné, že se stejná dvojice ve finále buď letos, nebo v dohledné době potká znovu?

Myslím si, že šance na takový finálový duel je hodně, hodně malá. Když se podíváme na to, jak dnešní hokej vypadá a jaká je mezi týmy aktuální situace, řekl bych, že v horizontu nějakých čtyř či pěti let se to asi opakovat nebude.

Jaký je rozdíl mezi hokejem v extralize a na světovém šampionátu? Nemyslím ani tak v kvalitě hry, ale spíše v nasazení, hecování a podobně.

Podle mě v nasazení a hře nějaký zásadní rozdíl není. Důležité je, že mistrovství světa je turnaj, zatímco extraliga je dlouhodobá soutěž. Některé méně atraktivní zápasy na mistrovství světa nemívají takovou atmosféru, jaká bývá při extralize, když je plný zimní stadion a lidi fandí svým borcům. Zase mistrovství světa je trochu výjimečné. Asi se to nedá úplně srovnávat.

Setkávají se někdy po letech bývalí spoluhráči a mistři světa?

Setkávají. Já osobně jsem nějaké speciálně organizované setkání nezažil, ale normálně se s těmi bývalými spoluhráči setkáváme. Stává se to třeba při utkáních na jednotlivých zimních stadionech, když někam jedeme s HC Olomouc, ale jak říkám, nebývají to nějaké cílené schůzky.

Vy jste do dospělého hokeje naskočil v Olomouci ve druhé půli roku 1994. Nemrzí vás, že jste tak vlastně o pár měsíců minul oslavy prvního olomouckého titulu?

V roce 1994 to byla jen taková krátká epizoda, naskočil jsem snad jen do dvou třetin v zápase v Pardubicích. Nebral bych to ani jako skutečný start v extralize, nebyl to pro mě žádný super zážitek, spíš jsem byl opravdu hodně nervózní. Jako svůj začátek v extralize vnímám asi až tu následující sezónu.

A jak jste tedy vnímal zisk olomouckého titulu, když jste hrál ještě za juniorku?

To bylo jiné. Tehdy jsem chodil mezi fanoušky, měl jsem i svou vlajku, vnímal jsem proto ten úspěch hlavně jako fanda olomouckých hokejistů.

Ted' jste hlavním trenérem HC Olomouc. Jaké máte plány či představy do další sezóny, případně do dalších nejbližších sezón?

Samozřejmě si přeju, abychom se pořád zlepšovali! Některé naše sezóny nebyly úplně úspěšné z hlediska toho, na co jsme jako tým měli. Vezměme si zrovna třeba minulou sezónu, v ní jsme myslím měli na daleko víc, a pro mě proto byl konečný výsledek určitým zklamáním, protože jsem cítil, že potenciál tohoto týmu byl podle mého názoru na daleko lepší umístění.

Velkým tématem fanoušků v Olomouci je nová hala. Jak to vidíte vy osobně? Nová aréna, nebo rekonstrukce plecharény?

Myslím, že vzhledem k tomu, jak v dnešní době rostou nové arény, když vidíme komfort, který nové arény nabízejí jak pro hráče, tak pro fanoušky, tak z toho jasně vyplývá, že nová aréna by byla lepším a vhodnějším řešením. Určitě preferuji novou halu. ■

Šéfkuchař Riccardo Lucque:

V kuchyni jsem začínal v šestnácti letech

Koncem března se v Olomouci objevil Riccardo Lucque, šéfkuchař a propagátor kuchyně Apeninského poloostrova, který české veřejnosti už více než dvě desítky let ukazuje, jak vypadá špičková italská gastronomie. Majitel a zakladatel skupiny La Collezione, která provozuje v Praze a okolí spoustu nevsedních konceptů (La Finestra in Cuccina, Lo Bottega a další), připravil v Bistru Helen výjimečnou sedmichodovou degustační večeři ve stylu své restaurace Aromi, která se umístila ve světovém žebříčku top 50 italských restaurací.

Vaše kariéra v gastronomii začala v šestnácti letech. Jak tehdy start vypadal, co jste dělal?

Když jsem se v šestnácti letech vydal na svou gastronomickou pout, měl jsem jediný cíl – získat zkušenosti a stát se uznávaným šéfkuchařem. Každé léto jsem sedm dnů v týdnu od června do září trávil ve světě hotelových kuchyní, s minimem volného času, třeba na pobyt na pláži. Kvůli tomu jsme tehdy já i moji kolegové v kuchyni i na placi výrazně postrádali jakékoli opálení.

Když se podíváte zpět na svoji práci, jaké milníky nebo události ji nejvíce ovlivnily?

Klíčové momenty pro mě znamenala spolupráce s michelinskými kuchaři. Tato formativní zkušenost změnila můj pohled na věc. Ukázala mi, jak moc důležité je učit se od těch nejlepších profesionálů a upřednostnit vaše před finančními zisky.

Nakonec vás cesty zavedly do Česka a Prahy, kde jste našel druhý domov. Co vám učarovalo natolik, že jste tu zůstal déle než dvacet let?

Praha mi učarovala během krátké návštěvy v roce 1991. Se svojí ženou Irmou jsme sem později často jezdili z Velké Británie, kde jsem tehdy žil. Kouzlo vydrželo a nakonec jsme se sem přestěhovali. Rozhodnutí usadit se zde a podnikat ovlivnilo i to, že v Česku tehdy bylo minimum konkurence pro výjimečnou italskou restauraci. Dnes je Praha mým druhým domovem, oceňuji její historické bohatství i intimní kouzlo.

V Česku jste průkopníkem toho, jak se má dělat italská kuchyně...

Jsem hrdý na to, že jsem průkopníkem autentického přístupu k italské kuchyni, kladu velký důraz na kvalitní suroviny a tradiční recepty. Můj příběh je o tom, jak přenést vůni moře do Česka, o opravdové italské vřelosti a pohostinnosti, o atmosféře, kde vaření a jídlo lidi spojuje prostřednictvím nevsedních zážitků.

Dá se vůbec mluvit o italské kuchyni, když vaše rodná země zahrnuje gastronomii Sicílie, Toskánska nebo alpského regionu Alto Adige? Je něco, co všechny směry a chutě Itálie spojuje?

Navzdory rozmanitým regionálním kuchyním v Itálii, včetně Sicílie, Toskánska nebo Alto Adige,

spojuje celou zemi společný přístup ke gastronomii a pohostinnost. Já jsem se zpočátku soustředil na svůj rodný kraj Marche, během let jsem si ale rozšířil kulinářské obzory a našel cestu k různým dalším druhům těstovin a výjimečným surovinám, které přesahují geografické hranice.

Do Olomouce přijíždíte na pozvání šéfkuchaře Bistra Helen a vašeho bývalého blízkého kolegy Tomáše Juříka. Jak jste si užil společné vaření s ním?

Bylo to velmi milé setkání ve spojení s kulinářskými zážitky. Ostatně tak, jak jsem byl vždy zvyklý, když jsme spolupracovali. Tomáš má pořád skvělé nápady a velice profesionální přístup k věci. Myslím, že hosté si odnesli z degustace velmi silný zážitek. ■

FASHION GLAM OLOMOUC

28.9.2024

NH COLLECTION
HOTEL OLOMOUC

www.fashionglamolomouc.cz

od 18:00 hodin

exkluzivní módní
event by
**Nikol
Švantnerová**

CAXA
— vintage collection —

PONER

Fr. Hanák
HODINKY & KLENOTY

KORBIČKA

SIMONE
PÉRELE
PARIS

MIKOL ŠVANTNEROVÁ

Novinky na olomoucké gastro scéně

gastro

S nadcházejícím jarem se probouzí také olomoucká gastro scéna. Prošli jsme město křížem krážem a podívali se, jaké nové podniky se otevřely a co zajímavého nabízí. Navštívili jsme i místa, která mohou mnohým Olomoučanům i návštěvníkům zůstat utajena.

Pipena

MAIDO

– Japonsko není jen sushi

V podloubí naproti Koruny v ulici 8. května zakotvil zajímavý japonský street food. Maido otevřelo první podnik již v roce 2021 v Ostravě, pro svou druhou štaci si majitelé vybrali Olomouc. Základem konceptu je tradiční ósacká placka okonomiyaki, jejímiž hlavními ingrediencemi jsou zelí a rybí vývar dashi. Navrch se pak přidá nasládlá omáčka, majonéza, sušená řasa a na tenko nakrájené tuňákové hoblíny, které se vám na talíři teplem krásně vlní. Placky doplňují malá jídla typu kimchi, edamame, gyoza nebo karaage, v pátky se podávají speciály – třeba ramen, wagyu steaky nebo yakitori. Bistro má jen pár stolů, tak se vyplatí objednat si místo předem. Jo, a jako jediné ve městě Maido čepuje tradiční japonské pivo Kirin.

Maido

PIPENA

– Grilované kuře je stále trendy

Dobré grilované kuře je jídlo, které Češi milují. Možná si ještě vzpomenete na pojízdné grily, které před pár lety nabízely kuřata v každém větším městě, na čerpacích stanicích nebo u nádraží. Pomyslnou štafetu převzala v Olomouci kromě podniku U Ptáka nově také Pipena, kuřecí bistro na konci Denisovy ulice. Dvojice mladíků, která se učila řemeslu třeba v kuchyni Long Story Short, dodala pipenám na grilu vlastní směs koření, sortiment doplnila o poctivý kuřecí vývar, gyros, porchettu nebo domácí nakládanou zeleninu. Jídlo si můžete dát na stojáka v bistro nebo si ho odnést v krabíčce. Určitě stojí za návštěvu.

Bacania

BACANIA

– Gastro výlet na Balkán i Peloponés

Sice vypadá jako obchod s potravinami, ale má dvě tváře. V zadní části podniku Bacania na Kateřinské ulici najdete za dobře zásobeným obchůdkem jednoduché bistro s pár stoly a malou zahrádku, kam můžete vyrazit na řeckou a rumunskou kuchyni. Majitelka Pavlína před časem provozovala řeckou restauraci, na svých cestách po Evropě se ale zamilovala i do Rumunska. Tady si proto můžete udělat procházku gastronomií obou zemí. Bistro nabízí masové i vege polévky, předkrmy i oblíbená jídla typu rumunského sarmale nebo řecké musaky. Otevřeno má už na snídaně a podává i polední menu.

Smashin' machine

SMASHIN'
MACHINE

– F@ckin' good burger

Na Sokolské 3 fungovala ještě loni super neapolská pizza, která si velmi rychle udělala jméno mezi milovníky této typické italské placky a dostala se i do gastromapy Lukáše Hejlíka. Podnik Street pizza však bohužel zavřel a před Vánoci ho vystřídal nový fastfoodový koncept – Smashin' machine. Burgrárna oblíbená zejména nejmladší generací nabízí hotdogy, smash verzi karbanátků v housce i speciality typu Mac n'cheese, kimchi nebo vege burgery. Pár míst v podniku je často hodně obsazených, otevřeno je denně do 21,30 hodin.

Porto Vila

PORTO VILA

– Splněný portugalský sen

Roman a Tomáš Zavadilovi milují Portugalsko. Otec a syn měli už řadu let společný sen – přiblížit lidem kulturu a gastronomii této země na jihozápadním okraji Evropy. A před necelým rokem si jej splnili. V Denisově ulici otevřeli podnik Porto Vila s portugalskými víny a specialitami. Od pondělí do soboty vás provedou nabídkou plodů této země se zasvěceným výkladem a k tomu nabídnou řadu tapas ze sýrů, uzenin či nakládané zeleniny. Samozřejmostí je lahodná káva, jak jinak – z Portugalska. Porto Vila je podnik, kteří lidé milují pro perfektní servis a vstřícnou a poučenou obsluhu. „Všichni včetně psa jsou laskaví a milí,“ píše v recenzi jeden ze zákazníků.

NEOBYČEJNÉ
BISTRO

– Zdravě, chutně a bez lepku

Na tomhle místě na ulici 1. máje jsme už zažili květinářství či kavárnu. Před časem tady vznikl nový podnik, který chce skloubit skvělou chuť jídel s kvalitou surovin a zdravým stravováním. Pyšní se také tím, že vaří pokrmy bez lepku a vyhýbá se umělým dochucovadlům, polotovarům a náhražkám. Bistro má pár stolů vevnitř, kde si můžete již od 8,00 ráno dát snídani nebo kafe, přes oběd nabízí tři jídla, jedno z nich vegetariánské, v nabídce má i zajímavá naturální vína. Od května by tu měla vyrůst pořádná zahrádka, která dovolí malé restauraci ztrojnásobit kapacitu. Tak se někdy zastavte.

Neobyčejné bistro

Pod Limpou

RESTAURACE POD LIMPOU

– Po roce opět na scéně

Restaurace Pod Limpou na Dolním náměstí se po roce znovu probouzí k životu. Stylový podnik, který je součástí olomoucké gastro scény již od 90. let, začal s novým majitelem nabízet v březnu i nové zážitky z jídla a pití. Restaurace sází na tradiční českou kuchyni ve spojení s moderními trendy a kvalitními lokálními surovinami. Nabídku doplňuje výběr zajímavých vín. Největší devízou tohoto podniku jsou originální sklepní prostory, kde sídlily krčmy a výčepy již před stovkami let.

DOS AMIGOS

– Autentické Mexiko v centru

Je fajn, když jeden fakt dobrý podnik nahradí na stejném místě druhý. I přes dlouhou pauzu nakonec obsadil prázdný prostor po vyhledávané burgrárně The buns mexický koncept Dos Amigos. Dva týpci (přeloženo ze španělštiny) už několik měsíců v Panské ulici ukazují, že udělat autentickou quesadilla, burrito, guacamole nebo taco nemusí být ani na Hané žádný problém. Vlastní pikantní omáčky dodávají tradičním receptům pořádné grády, můžete si vybrat, jakou ostrost zvolíte. Kdo nemusí mleté vepřové či kuřecí, dostane vege nebo vegan verzi většiny jídel. ■

Triumph

ZASLOUŽÍTE SI SPODNÍ
PRÁDLO, KTERÉ SE
VÁM INTUITIVNĚ
PŘIZPŮSOBÍ.

NOVÁ KOLEKCE LIFT
SMART JE NEJNOVĚJŠÍ
INOVACÍV SÉRII PRÁDLA
SMART. JE KOMBINACÍ
PODPORY, SMYSLNOSTI
A INTUITIVNÍHO
POZDVÍŽENÍ POPRSÍ.

It's Personal
Triumph.com

Lift Smart
Part of the Smart Collection

Uvařte si podle šéfkuchařů

Jaro patří v kuchyni k oblíbeným obdobím jak pro profesionály v restauracích, tak pro nadšené amatéry u domácích kuchyňských linek. Dozrává první zelenina a bylinky a svěží potraviny potěší oko i chuťové buňky. Vyzkoušejte jídla známých kuchařů, kteří vám nabízejí zajímavé vlastní recepty. Tentokrát se o ně podělili šéfové olomouckých podniků Bounty Rock Cafe Jiří Podivín a Lobster Family restaurant František Pospíšil.

Telecí žebra a šťouchané brambory s medvědí česnekem

podle Jiřího Podivína z Bounty Rock Cafe

Suroviny pro 4 porce:

2 kg	telecích žebér
250 ml	BBQ omáčky
	sůl, drcený pepř
50 ml	rostlinného oleje
1 svazek	medvědího česneku
1 kg	loupaných brambor
	tymián
	řepkový nebo slunečnicový olej (ne olivový)

Postup:

Telecí žebra očistíme a nakrájíme na jednotlivé porce, poté nasolíme, přidáme hrubě mletý pepř a potřeme BBQ marinádou. Necháme přes noc marinovat v chladu. Troubu předehřejeme na 180 stupňů, žebra dáme na pekáč, podlijeme vodou a zakryjeme alobalem. Dáme na 30 min do trouby, potom snížíme teplotu na 100 stupňů a pomalu pečeme dalších 6 hodin. Nasekáme medvědí česnek a smícháme s trochou oleje na hustotu kaše. Loupané horké brambory pomačkáme a přidáme směs z medvědího česneku. Servírujeme na talíř spolu s telecími žebry.

Caponata s mečounem

podle Františka Pospíšila z Lobster Family restaurant

Suroviny pro 4 porce:

Caponata

350 g	lilek
250 g	žlutá a červená paprika
90 g	řapíkatý celer
30 g	šalotka
150 g	drcená rajčata
20 g	mandle na plátky
20 g	třtinový cukr
25 ml	vinný ocet
	sůl, pepř, olivový olej

Ryba

400 g	mečoun filet
2 ks	vejce
	panko strouhanka, hladká mouka

Postup:

Lilek, papriku a řapíkatý celer pokrájíme na stejně velké kostičky o velikosti asi 1x1 cm. Rozložíme na plech s pečícím papírem, osolíme, opepříme a pěkně zakápneme olivovým olejem. Poté dáme plech se zeleninou do vyhřáté trouby na 200 stupňů cca na 10–12 minut, aby se nám zelenina pěkně opekla a změkla. Mezitím, co se zelenina peče, si nakrájíme šalotku na kostičky a na olivovém oleji ji v rendlíku orestujeme do sklovata. Jakmile je šalotka hotová, přidáme drcená rajčata, která podusíme tak, abychom z nich vyvařili tekutinu. Rajčatovou omáčku dochutíme solí a pepřem.

Upečenou zeleninu smícháme s rajčatovou omáčkou. Třtinový cukr smícháme s vinným octem a necháme v rendlíku projít varem. Lehce svaříme. Vznikne nám sirup, kterým zeleninovou caponatu dochutíme, aby měla příjemně sladkokyselou chuť. Takto ochucenou caponatu necháme vychladnout v lednici. Můžeme si ji připravit i den dopředu.

Očištěný filet z mečouna osušíme ubrouskem a rozdělíme na 4 díly. Ty pěkně osolíme a opepříme. Poté klasicky obalíme v trojobale a smažíme na oleji do zlatova. Je dobré, abychom rybu úplně nevysušili a zůstala uvnitř šťavnatá.

Pak už stačí jen naservírovat vlažnou caponatu na talíř, na ni položit osmaženého mečouna a posypat opraženými mandlemi. Můžeme dozdobit bylinkami nebo výhonky.

Lobster Food Fest

– jídlo i zábava
na fortu Escot v Křelově

Máte rádi dobré jídlo a pití, pohodovou atmosféru, akce a festivaly, kde ochutnáte něco nevěšedního a skvěle se pobavíte s celou rodinou?

Rádi bychom vás pozvali na třetí ročník oblíbené gastronomické akce Lobster Food Fest 2024, který se bude konat 18. května letošního roku v pevnůstce Fort XX Escot v Křelově. Loni na akci dorazilo přes 3 tisíce návštěvníků, kteří ocenili nevěšední prostředí historického areálu obklopeného loukami, bohatý program a zejména výjimečné gastro zážitky.

Příchozí mohou i letos ochutnat speciality z kuchyní skupiny Lobster Group i hostujících podniků. Bistro Paulus, Lobster Family restaurant, Bistro Helen, Maso v housce, Frančesko food truck, Fishi Sushi, Dos Amigos, Kikafe, Točím šišku, Faency fries, Zmrzlina Ignác, OSA bar, Pilsner Urquell a další nabídnou výborné jídlo a pití. Pořadatelé připravili hudební scénu a velký dětský park, kde nechybí zábavná stezka, nafukovací atrakce, science show Pevnosti poznání, malování na obličej a další spousta zábavy.

Udělejte si k nám výlet pěšky, na kole či městskou dopravou, parkovacích míst je omezené množství. ■

JAK SE DOSTAT NA FORT XX ESCOT?

K fortu číslo XX se dostanete, pokud jedete po místní komunikaci z Olomouce do Křelova (sjedete u Prachárny) a na první křižovatce v obci odbočíte vpravo. Projedete novou zástavbou až do polí a po kilometru se vám otevře pohled na areál pevnosti. Jednodušší je cesta z Řepčína. Stačí vystoupit na zastávce ČD Olomouc–Řepčín nebo MHD Řepčín, železárny a dát se nejbližší odbočkou vlevo po cestě. Aní ne za deset minut jste u areálu. Fort také leží na regionální cyklostezce 51A a jen pár set metrů od páteřní cyklotrasy číslo 4 Moravská stezka, která vede z Jeseníků až na hranice se Slovenskem a Rakouskem.

Ale pozor na záměnu: v Křelově jsou dvě pevnosti z dob Rakouska–Uherska. Další fort číslo XVII leží po levé straně rychlostní silnice směrem na Mohelnici v těsné blízkosti obce. S Křelovem jej spojuje most vedoucí přes dálnici z centra vesnice.

Fort XX Escot

NUTREND
world | fitness

🕒 otevřeno **denně 6–22 h**

📍 Chválkovice 604

Objevte **největší fitness centrum** v Olomouci!

CARDIO & POSILOVACÍ ZÓNA / **SÁL NA BOJOVÁ UMĚNÍ** / **EMS CVIČENÍ**
DOZOROVÝ TRENÉR / **KRUHOVÉ TRÉNINKY** / **FITBOX** / **JUMPING PARTY**
PILATES & JÓGOVÉ SPECIÁLY / **MĚŘENÍ INBODY** / **NUTRIČNÍ PORADCE**

Chytrá úložná řešení i doplňky vytvářejí lepší domov

Věřili byste, že nepořádek může být jedním z nových trendů v bydlení? Věřte, že ano, a dokonce může být nepořádek i vašim nejlepším přítelem, pokud jej používáte moudře. Právě tomuto trendu se letos výrazně věnuje Ikea, která přichází s produkty pro ukládání a nápady na úklid.

Klíčová řešení sahají od polic, zásuvek a vozíků po krabice, pořadače a ikonické nákupní tašky nebo košíky. Řešení úložišť je oblast, se kterou Ikea pracuje již téměř 80 let. Odborníci na bydlení věří, že za každou hromadou bot, každou horou ponožek nebo košil se skrývá řešení a příležitost k vytvoření lepšího domova a každodenního života.

Ikea navíc každoročně provádí hned několik průzkumů. Jeden z nich zjistil, že až 50 procent lidí se doma pře kvůli nepořádku. Ikea ale říká, že není třeba být tak dramatický, protože za každým nepořádkem se skrývá úložné řešení. Proto rádi říkají: „Život je plný nepořádku – a my ho milujeme!“

Chytrá úložná řešení neslouží jen k tomu, aby váš domov vypadal úhledně, ale také k tomu, abyste se cítili pohodlněji a vyjádřili svou osobnost. Průzkum také ukázal, že pouze 55 % lidí má pocit, že jejich domov odráží jejich osobnost. To je důvod, proč Ikea věří, že skladování nejen pomáhá organizovat prostory, ale také umožňuje lidem výrazně vystavit věci, které odrážejí jejich osobnost.

Ikea má řešení pro lepší život, která jistě potěší všechny milovníky organizace a upravenosti. Jsou mezi nimi modulární úložné

Úložné systémy PAX a doplňky, IKEA

systémy BESTÅ, které lze upravit do čisté a moderní kompozice pro televizi nebo polici pro prezentaci osobních cenností. A co je ještě lepší, můžete je doplnit úložnými boxy ze série SAMLA a KUGGIS. Tyto produkty se vyznačují inovativním designem, který vám umožní uložit velké množství věcí, aniž by zabíraly mnoho místa. Navíc jsou tak praktické, že je můžete skládat na sebe. A pokud máte potíže s uspořádáním šatníku nebo zásuvek, udělá to série SKUBB.

Skvělou organizaci si zaslouží mimo jiné i kuchyně – místo, kde se snoubí láska k vaření, poznávání nových chutí a společně strávený čas. Ať už jsou vaše představy o jejím vzhledu jakékoliv, určitě byste měli myslet i na trendy doplňky. Letos je jejich škála poměrně rozmanitá. O pár rádků dál je hned několik krásných inspirací.

Villeroy & Boch – kolekce Marieflour,
Potten & Pannen Staněk

DOMOV INSPIROVANÝ PŘÍRODOU

Biofilní design, ve kterém dochází k opětovnému napojení člověka na přírodu, je jedním z hlavních trendů pro rok 2024. Nejde pouze o vyzdobení si svých kuchyní zelenými rostlinami a dekoracemi z přírodních materiálů. Trendy kuchyně by měly dbát na dostatek slunečního světla, jednoduchost a přírodní materiály.

Kuchyňský robot ETA Gratus Kuliner II Origin, 17 999 Kč,
ETA

VŠESTRANNÝ POMOCNÍK

Kuchyňské roboty zvládnou spoustu práce a ty dobře vybavené jsou v kuchyni všestranným pomocníkem. Zvládají šlehání, míchání, hnětení, ale i mixování, krouhání, mletí nebo sekání. Mezi takové multifunkční pomocníky patří kuchyňský robot ETA Gratus, který vyniká silným motorem, kvalitní konstrukcí a bohatým příslušenstvím.

Anděl Mango Black, 1 299 Kč,
In Dekor

LETNÍ PEČENÍ A GRILOVÁNÍ

Léto se neobejde bez pořádné grilovačky, zahradní párty nebo pikniku. A k tomu je potřeba být i dostatečně vybavený kvalitním nádobím a doplňky. Jedním z takových pomocníků může být i všestranný pekáč GRANDE Aroma s nepřilnavým povrchem, který má druhý díl se žebrovanou strukturou pro pečení skvělých steaků nebo zeleniny. Masivní odlévaný pekáč je opatřen i samostatnou skleněnou poklicí, takže je jeho využití poměrně rozmanité.

Pekáč GRANDE Aroma, 1 599 Kč,
Orion

DEKORACE NEBO DÁREK

Svůj domov si každý z nás může ozvláštnit nejen trendovými dekoracemi, ale i těmi, které dodají prostoru novou energii a vitalitu. Mezi takové mohou patřit i nejrůznější sošky, vyrobené z rozmanitých materiálů a různých velikostí. Poměrně bohatý výběr naleznete například v prodejně Indecor, kde vám poradí i dobrými tipy na dárky. ■

bydlení

Povídka

Richarda Pogody: Miroslav Horníček

a červená knihovna

Richard Pogoda

Dovolte, přátelé, abych připomněl událost, která se nezapsala do dějin, ale udála se právě před 50 lety. Na jaře 1974 jsem poprvé měl tu čest doprovodit na klavír několika písničkami tehdejší ikonu české divadelní scény Miroslava Horníčka. Měl hrát v hodolanském divadle legendární představení vytvořené podle knížky Dobře utajené housle. Dnes už nevím, co ze pokazilo, ale 20 minut před začátkem mne odchytl inspicient v šatně. Že domluvený hudební doprovod k představení selhal a že bude na mně, abych narychlo zaskočil. Klavír mi nachystali před oponou napravo a inspicient mi dá vždy pokyn, kdy mám začít hrát.

S Horníčkem jsem se znal už od konce 60. let, kdy vystupoval v Divadle hudby, které tenkrát založil můj otec Rudolf. Tam byl blíže seznámen s olomouckou autorskou dvojicí Dostál-Pogoda, která proslula svými autorskými kabarety na malém jevištiátku DEX-klubu. Od té doby o nás věděl, znal i naše divadelní písničky. Dopadlo

to tenkrát dobře, a tak se Miroslav při všech občasných návštěvách hanácké metropole poptával, jak se nám vede. V polovině 70. let nedobře. Náš klub byl po srpnových událostech roku 1968 řadu let zavřen, Pavel Dostál skončil jako topič a jeřábník a já jsem měl na krku vyhazov z tiskáren. Horníček věděl, že jsem typograf a že občas dělám i kvalitní texty pro Univerzitu Palackého. A tak se do jeho představení dostala neplánovaná pasáž věnovaná literatuře.

Publikum bylo nadšeno a na posezení v divadelním klubu naléhali především bohemisté z univerzity, zda by se literární extempore věnované tzv. červené knihovně nedalo zopakovat. A protože přátelství s profesory olomoucké univerzity trvalo už několik let, slíbil jim Horníček, že se o to pokusí. Hráli jsme pak ještě čtyřikrát Dobře utajené housle a já si o pauzách psal na papír poznámky, jak to probíhalo. Pomohl mi i divadelní zvukař, který několik minut stačil zachytit na svůj magnetofon. Výsledek vám nyní – po padesáti letech – předkládám.

Miroslav Horníček:

Rolf Bruce Vernon

V pubertě jsem byl programově proti všemu. Zvláště proti tzv. hodnotné kultuře. To jsme byli tenkrát v Evropě dva: já a Josef Goebbels. Ten při slově „kultura“ sahal po revolveru. Já – revolveru nemaje – jsem sahal po vzdoru a odmítání všeho zavedeného a oficiálního. Chodil jsem na nejhorší filmy, poslouchal nejlépejší muziku a četl nejpitomější literaturu. Moje teta v Klatovech měla plný pokoj svazků červené knihovny. Každé léto jsem k ní jezdil na prázdniny a dychtivě hlтал příběhy chudých květinářek, které našly svého milionáře.

Ale neházejme všechny ty sladkobolné příběhy do jednoho pytle. Byly tam opravdové skvosty literatury. Nejvíc na mne zapůsobil román Koho nikdy nezranila láska. Samozřejmě, že to napsala ženská. Dodnes mám v paměti kapitolu, ve které vstupuje mladý muž do kupé vlaku, ve kterém už sedí dáma: mladá, krásná a bohatá. Jiná by ani do červené knihovny nemohla. Autorka dále popisuje situaci slovy: „Zvedl kufr do sítě na zavazadla a dal tak vyniknout širokým ramenům, jaká vidáme u atletů a důstojníků.“

Abych nezapomněl, ten mladý muž se jmenoval Rolf Bruce Vernon. Uznejte sami, že s takovým jménem se to vstupuje do kupé. Ta mladá dáma musela zůstat paf! Protože to byl románový hrdina dbalý společenských mravů a dokonale ovládal Gutha-Jarkovského, samozřejmě smekl klobouk. A pozor, teď přichází literární perla: „...a nasadil si lehkou cestovní čapku.“

Když jsem tuto pasáž citoval v televizních Hovorech, projevil jsem přání, že bych román Koho nikdy nezranila láska měl rád ve své knihovně. A víte, že mi ho jeden divák poslal? A nejen to, dostal jsem poštou dokonce i lehkou cestovní čapku. Musím ovšem přiznat, že kouzlo osobnosti není v té čapce, ale v tom, kdo ji má na hlavě. Rolf Bruce Vernon v ní vypadal impozantně. Soudě podle reakce dámy. Nasadím si ji já, Miroslav Horníček, pohlédnu do zrcadla absolutní blbec!

Od té doby občas znejstím při cestě vlakem. Co kdybych potkal v kupé mladou dámu, neodolal a nasadil si lehkou cestovní čapku? ■

RICHARD POGODA

***1944 v Olomouci**

je herec, zpěvák, pianista, autor jazzových pořadů a muzikálů, skladatel a spoluautor dvou sbírek humorných povídek. V nich s dcerou Sandrou Pogodovou nabízí historky, které sice působí absurdně, nicméně opravdu se staly. Povídka o bolševickém Jezulátku je součástí knihy Hod'se do Pogody.

Miss Šantovka 2024: Soutěž se mi zapsala do srdce!

Galerie Šantovka zná svou novou Miss pro rok 2024. Stala se jí Karolína Bubáková z Loun, která ve finálovém klání zaujala porotu nejen krásou, ale i pokorou a precizní přípravou na soutěž. Jednou z hlavních výher byla i dlouhodobá spolupráce s Galeríí Šantovka, která odstartovala focením pro magazín Šantán. Podívejme se na soutěž krásy jejíma očima.

Foto archiv Galerie Šantovka
Text Michaela Mitáčková

”

Co Vás vedlo k tomu přihlásit se zrovna do Miss Šantovka?

Na soutěž Miss Šantovka jsem slyšela samá pozitivní hodnocení, jak už od předešlých vítězek, tak od slečen, které se účastnily a titul nezískaly. Soutěž jsem si zamilovala již na castingu a potvrdilo se mi, že má opravdu své kouzlo.

Jak jste se na casting/semifinále připravovala?

Přípravu na casting a semifinále jsem opravdu nepodcenila. Trénink chůze byl na mém denním programu. Zároveň jsem se snažila do svého dne zapojit více fyzické aktivity. Myslím si, že příprava po psychické stránce je také důležitá a jóga mi k uvolnění těla i mysli velice pomohla. Nejvíce jsem se ale snažila porotu zaujmout tím, jaká jsem.

Jak jste prožívala casting, semifinále a samotné finále?

Užívala jsem si opravdu každý okamžik soutěže. Na castingu jsme si všechny účastnice přály být těmi, co zažijí tuhle pořádnou jízdu. Každá ze slečen měla své, každá byla něčím výjimečná, ale počet míst v semifinále je bohužel omeze-

ný. Soustředění nám přineslo nové informace ze světa sociálních sítí a vyzkoušely jsme si prožít celý den jako influencerky. Semifinále a finále bylo pro nás asi nejvíce emočně vypjaté. Čekat na výsledek a vědět, že už nás nebude 24 semifinalistek, ale pouhých 10 finalistek. V rámci přehlídek jsme vynesly nespočet modelů od různých luxusních značek. Organizace celého průběhu soutěže byla skvělá a všechno šlo podle plánu. Tyto dva krásné dny se mi opravdu zapsaly do paměti.

„Obrovské děkuji patří všem, kteří se na projektu Miss Šantovka podílejí.“

Jaké jste měla pocity při vyhlášení?

Je velice těžké popsat slovy to, co jsem v tu chvíli opravdu cítila. Pocity štěstí a dojetí, ale zároveň smutku, že nám tato jízda končí. Jsem vděčná, že si Šantovka vybrala právě mě. Mám radost, že mohu být součástí něčeho tak krásného a plnit sny slečnám, jako jsem já. Výhru беру jako obrovskou zodpovědnost, budu se snažit využít rok kralování naplno a nezklamát.

Z jakých darů jste měla největší radost?

Všechny dary jsou velice krásné a já bych ráda touto formou ještě jednou moc poděkovala všem partnerům soutěže, kteří je věnovali. Osobně ale za ten největší dar považuji to celé – nezapomenutelné zážitky, vzpomínky, skvělá přátelství a nové zkušenosti.

Jaká je Vaše nejvyšší meta/ čeho byste chtěla v modelingu dosáhnout?

Jako každá modelka bych měla říct, že můj největší cíl je přehlídka Victoria's Secret, ale jelikož se těším z maličkostí, budu moc ráda za cokoli, co mi život přinese. Všechno stojí na naší pracovní pili a odhodlanosti dosáhnout svých cílů.

Jak jste si užila první focení pro magazín Šantán? Je něco, co Vás překvapilo?

První focení pro magazín Šantán jsem si velice užila. Krásné líčení, které mě zdobilo celý den, vykouzlila paní Romana. Oblékla jsem také nádherné šaty od Sandry Švédové, která byla mimo jiné i ve finálové porotě soutěže Miss Šantovka. Celé focení se neslo ve velice přátelském, ale zároveň profesionálním duchu a výsledek stojí opravdu za to. Těším se na další krásné spolupráce, které mě ještě čekají.

Je něco, co byste chtěla vzkázat slečnám, které přemýšlejí nad tím, zda se do soutěže přihlásit?

Slečny, určitě neváhejte a přihlaste se do dalšího ročníku Miss Šantovka 2025. Tato soutěž vám přinese krásné a nezapomenutelné zážitky, nová přátelství a třeba i tu korunku. Získáte spoustu zkušeností jak v oblasti modelingu, tak i komunikace a práce s lidmi. Jednoduše řečeno se vám otevře nová kapitola života. Nebojte se a běžte do toho, žijeme přeci jen jednou. Miss Šantovka se mi zapsala do srdíčka navždy a jedno obrovské DĚKUJI patří všem, kteří se na tomto celém podílejí. ■

KAROLÍNA BUBÁKOVÁ

Studentka Vyšší odborné školy zdravotnické a Střední zdravotnické školy Ústí nad Labem, obor diplomovaná dentální hygienistka. Věnuje se modelingu, cvičí jógu. Svůj volný čas tráví ráda s rodinou a přáteli, ale také se od malička věnuje mažoretkám a twirlingu. Mezi své největší úspěchy v mažoretkovém sportu řadí titul mistryně České republiky v kategorii duo.

Beauty tipy Miss Šantovka

Plavky, 2 490 Kč,
Intimmo - spodní prádlo

Plavková podprsenka, 1 699 Kč,
Triola

Bunda MANTIS, 5 590 Kč,
Hannah

Anti-pollution & Detox
tuhý EKO šampon LOUKA, 195 Kč,
Manufaktura

Spodní díl plavek, 599 Kč,
Triola

Rtěnka Absolute Satin, 399 Kč,
Douglas

Bata KOLEKCE ULTRA SOFT

KOMFORT V MAXIMÁLNÍ MĚKKOSTI A LEHKOSTI

KVALITNÍ USNĚ V UNIVERZÁLNÍCH BARVÁCH

PERFEKTNĚ PADNOUCÍ STŘIH

„Dva měsíce před
velkými závody
mívám pořád hlad,“

říká veslař Miroslav Vraštil před olympiádou

V červenci vyrazí Miroslav Vraštil, rodák z Olomouce, do Paříže. Nikoliv na výlet, ale na svou již čtvrtou olympiádu! Podaří se mu tentokrát získat medaili? Vyměnil by olympijský cenný kov za medaile ze světových šampionátů? A jaké to je, držet se tak dlouho ve vrcholovém sportu?

Foto archiv Miroslava Vraštily

Text Michal Folta

”

Zanedlouho vyrazíte do Paříže na olympiádu, již čtvrtou ve vaší kariéře. Je to poslední olympiáda, respektive poslední sezóna?

Na devětadevadesát procent ano. Dělán to opravdu dlouhou dobu, dlouho se držím ve vrcholovém sportu, na Dukle jsem už sedmnáct let... Je to náročné, stálo to za to, to nepochybně, ale člověk by měl taky vědět, kdy má odejít. Myslím si, že není nic lepšího než odejít na vrcholu.

Bude v Paříži medaile?

V posledních letech se bráním očekáváním a představám, spíš si to zakazuju. Sport je nemilosrdný, bývá to tak, že když si člověk myslí, jak dobře je připravený a že všechno bude super, vyvede ho pak realita z omylu. Snažím se maximálně se připravit, užívat si každý trénink, mít z toho radost, protože je to určitě moje poslední profesionální sezóna.

A jak se dá vyrovnat s tím pocitem, že očekávání má určitě vaše okolí a sportovní fanoušci?

Je pravda, že z tohoto vzniká na nás takový vnější tlak. S mým partákem Jirkou Šimánkem jsme na olympiádě v Tokiu v roce 2021 zajeli čtvrté místo a od té doby všichni čekají, kdy už konečně bude ta olympijská medaile. My se od té doby pořád pohybujeme okolo toho čtvrtého místa a fanoušci čekají, kdy to konečně prolomíme.

Vy přece ale už nejednu medaili máte...

To je z evropských šampionátů, dvě stříbrné a jeden bronz, také nějaké medaile ze světového poháru a samozřejmě z republikových. Olympiáda je ale pořád víc.

Vyměnil byste je za cenný kov z olympiády?

Asi ano. Řekl bych, že všechny medaile bych vyměnil za jednu olympijskou. Olympiáda je jiná. I z toho čtvrtého místa v Tokiu jsme měli tehdy velkou radost, protože jsme porazili některé velké soupeře a bylo to celkově super. A ti tři soupeři před námi byli prostě opravdu lepší než my.

Tak já se tedy nebudu ptát, zda ta olympijská medaile bude, ale zeptám se: Jak se před olympiádou cítíte?

Nechci říkat, jak to dopadne, ale cítím se teď dobře. I v pokročilém věku sám sebe ještě překvapuju, zajel jsem v poslední době několik osobních rekordů, a i to je dobré, protože to člověku zvyšuje před sezónou sebevědomí.

Vaše kariéra je spojená s veslováním, také váš otec ve stejném sportu úspěšně reprezentoval na olympiádách. Vy jste ale začínal s úplně jiným sportem...

Ano, zkoušel jsem fotbal za Sigmu, pak mě tu nechtěli, tak jsem hrál za Milo asi rok a půl nebo dva roky. Těch týmových sportů jsem zkusil vícero, ale nakonec jsem si řekl, že asi nejsou nic pro mě, a vydal jsem se k vodě. Nejprve jsem šel na divokou vodu a pak jsem, aniž by to táta věděl, přešel na veslování.

Konzultovali jste s vaším tátou během následující sportovní dráhy vaše výkony či metody tréninku?

Skoro ne, on mi do toho nikdy moc nemluvil. On zastává ten názor, že si stejně člověk musí na všechno přijít sám, aby tomu věřil. Asi by býval do toho chtěl mluvit, ale držel se a nedělal to.

Myslím, že mi chtěl říct nějaké věci, na které přišel až v závěru své kariéry, ale věděl, že bych to tehdy stejně nepochopili dokud na to nepřijdu sám. Vím ale, že moje závody velmi, velmi intenzivně a emotivně prožívá.

Jste rodákem z Olomouce, přitom už velmi dlouho veslujete za pražskou Duklu. Jaký to má důvod?

Jsou to ekonomické důvody. Laik má možná představu, že když se někdo pohybuje ve vrcholovém sportu, je finančně zabezpečený. To ale není v mnoha sportovních disciplínách vůbec pravda, platí to pro fotbalisty, hokejisty a možná některé individuální sporty, jako je třeba biatlon, kde bývají za umístění velké peníze. Veslování je sice dřina i krásný sport současně, ale ekonomicky je to jiné. My sice dostaneme za sportovní úspěch nějakou finanční odměnu od svazu a od Dukly, ale to není nic k uživení. Proto jsem zaměstnancem Dukly Praha, abych se uživil a mohl se veslování věnovat jako profesionál.

Závodíte za pražskou Duklu, bydlíte ale v Olomouci. Trénujete taky zde?

Přes zimu do Prahy jezdit nemusím, pokud nejsme v nějakém tréninkovém kempu, tak trénuju tady. Mou velkou výhodou je, že mám dobrý vztah s trenérem a mám jeho důvěru. Navíc on vidí online veškeré moje trénování a výsledky, takže mě má pod kontrolou. Individuální tréninky jsou ale zase vyváženy častějším testováním.

Máte tříletou dceru. Není nešťastná, když jezdíte na několikátýdenní tréninkový kemp?

To je druhá moje výhoda, kterou si díky určité pozici v našem sportu držím. Mám povoleno vzít na soustředění rodinu. Sice to stojí rodinnou kasu nějaké peníze, ale je to lepší, když můžeme být spolu. Teď odjíždíme na tři týdny do Itálie a určitě bych doma dceři chyběl.

Jak jste jako Olomoučan vnímal protipovodňová opatření v centru města?

Stavba protipovodňových opatření určitě ovlivnila zdejší veslařský klub, dva roky nemohli pořádně trénovat. Já mám výhodu, že můj kamarád má v Drahlově nedaleko Dubu nad Moravou malou loďnici, kde mám loď a na jaře a na podzim tam jezdím trénovat. Řeka je tam sice o něco klikatější, ale pro malou loď to je v pohodě. Náplavka v Olomouci je hezká, je fajn, když můžou lidi k řece.

A co provoz turistických lodí na řece, vadí sportovcům?

Nemusi to být v kolizi, je to na domluvě, všechno se dá, takhle to funguje třeba i v Itálii nebo Španělsku, kam jezdíváme trénovat. Lidé se prostě musí umět domluvit. Jde o to najít například určité hodiny, kdy bude řeka bez turistických plavidel. My jezdíme v brzkých ranních hodinách, protože trénujeme dlouhé jízdy a jedeme opravdu rychle a taková srážka by pak samozřejmě znamenala problém. Naše loď stojí od šesti set tisíc až po milion korun, takže nabourat je není nic, co bychom si přáli.

Je Olomouc dobré město pro veslaře či obecně pro vodní sporty?

Určitě dřív bývala, v 70. a 80. letech tady vyrostla řada úspěšných reprezentantů včetně mého táty. Trénovali na řece, včetně zimy, pokud nebyla zamrzlá, vzpomínám si, že i když byl už nějaký povodňový stupeň, pořád jsme trénovali. Tehdy byly ovšem lodě levnější, pokud byste s dnešní drahou lodí trefil nějaký kmen stromu, bude to už větší problém. Určitě se tady dá dobře trénovat i dnes. Olomouc patří k předním klubům, jako jeden z mála veslařských klubů má i vlastní veslařský bazén. Jak jsem říkal, já v Olomouci na řece Moravě nevesluju, jezdím u toho kamaráda v Drahlově a dost podstatná část mého tréninku se odehrává na suchu v centru Omega.

Jaké máte pro letošek největší přání, nejen sportovní, ale všeobecně?

Když jsem byl mladší, byl pro mě sport jednoznačně na prvním místě. Když jsem jel poprvé na olympiádu, byla to jasná jednička, hodně jsem se soustředil na výsledky a na medaile, prahnul jsem po tom. Po čase mě to trochu semlelo a možná jsem byl i částečně vyhořelý. Když jsem pak časem trochu zmoudřel, došel jsem k tomu, že na prvním místě by měla být radost z toho sportu samotného. Je to dřina, ale musí přinášet i radost. Začal jsem studovat na Fakultě tělesné kultury Univerzity Palackého, a tak je mým velkým přáním ještě před odjezdem na olympiádu zvládnout státnice. Ty mě čekají v červnu. Je to náročné, ne že bych na to neměl čas, v tomto směru mi pomáhá moje skvělá manželka a výborná dcera, ale je pravda, že po plnohodnotném tréninku bývá člověk fakt unavený a není pak snadné vymýšlet třeba odborný text. Je to pro mě taková challenge, výzva.

Několikrát zaznělo, že veslování na vrcholové úrovni je dřina. Vám to ale evidentně nestačí, účastníte se opakovaně extrémního triatlonu Ironman na Havaji... Je ta zátěž srovnatelná?

Srovnání není jednoduché. Když jedu závod jako veslař, musím ujet dva kilometry absolutně naplno a nesmím si ani na okamžik povolit a odpočinout, nesmím mít krizi, to pak ztratíte pozici a už ji nedoženete. Velké závody, olympiáda, světový pohár a šampionáty, jsou navíc extrémně psychicky náročné. Je tam obrovské vypětí, stres, nervozita, i po těch letech je to pořád stejné. Před startem vás bolí žaludek, klepete se, přestanete mluvit, po závodě se k tomu ještě přidá fyzické vyčerpání. Navíc jak procházíte pavoukem soutěže, čekají vás ještě těžší a těžší jízd, protože vás čekají lepší a těžší soupeři. Pokud jde o Ironmana, po psychické stránce je to možná srovnatelné pro profíky, já jako amatér to zas tak neprožívám. Ovšem po fyzické stránce se vydáte opravdu absolutně. Chcete vydat maximum, navíc na Havaji jsou velmi náročné podmínky. Tělo dostane při tom tak zabrat, vyčerpáte veškeré zásoby energie, nohy máte zničené, žaludek rozházený, že třeba měsíc se z toho pak sbíráte. Pro mě je pak náročné dostat se zpátky do tréninkového rytmu.

A to nevdává vašemu trenérovi?

No, jak to říct... Spíš si myslím, že mi triatlon prodloužil kariéru. Mentálně mě to určitě zocelilo a hodně mi to dalo i tréninkově.

A poslední dotaz, je pravda, že míváte jako veslaři před závody hlad?

Ano, to je pravda! Zhruba dva měsíce před závody mám pořád velký hlad. Musíme se vejít do váhového limitu, posádka dvojskifu musí mít průměr hmotnosti sedmdesát kilo. To si pak musím dávat velký pozor na to, co jím a kolik toho jím, a přitom musím současně i kvalitně trénovat. Mohu říct, že se těším na to, že tohle hladové období budu zažívat teď naposledy. ■

MIROSLAV VRAŠTIL

* 17. 10. 1982 v Olomouci

Veslař, účastník olympijských her v Londýně (2012), Rio de Janeiro (2016), Tokiu (2021) a letos v Paříži. Závodil nejprve ve čtyřce bez kormidelníka lehkých vah a posléze na dvojskifu lehkých vah. Má dvě evropská stříbra, jeden bronz a řadu úspěchů na domácím poli i ve světovém poháru.

“

JEDEN
ZA VŠECHNY,
VŠICHNI
V OLYMPIJSKÉM

OLYMPIJSKOU KOLEKCI ZAKOUPÍTE
V PRODEJNÁCH A E-SHOPU ALPINE PRO

www.alpinepro.cz

ALPINE PRO

OFICIÁLNÍ PARTNER
ČESKÉHO OLYMPIJSKÉHO TÝMU
2009 - 2024

DomeCZECH

„Každá hračka je kusem příběhu naší rodiny,“

říká zakladatel firmy DomeCZECH

Když nemáš tu pravou hračku, udělej si ji. Kde najít úžasné a především originální hračky, s nimiž by si spokojeně hrály tisíce dětí? Není to jednoduché, ale jde to. Nemusí přitom pocházet z výrobních linek nějakého hračkářského gigantu, ale z malé rodinné firmy, kde se každý nějakým dílem podílí na vzniku krásných a užitečných předmětů pro

děti. V málokteré firmě jsou přitom osudy členů rodiny tak propojené s jednotlivými produkty, které pak sklízí úspěchy u malých zákazníků. Právě takové jsou výrobky se značkou DomeCZECH.

Václav Sovadina, zakladatel a duše firmy, vysvětluje v rozhovoru specifika svého podniku.

Foto archiv Václava Sovadiny

Text Michal Folta

Dalo by se říct jednou větou, co DomeCZECH přináší na trh?

Balanční a didaktické pomůcky, stavebnice a hračky ze dřeva, navrhované a vyráběné v malé rodinné firmě v podhůří Jeseníků.

Na světě je určitě dost šikovných lidí, jen málokterý ale dovede tento potenciál využít a vytvořit opravdu fungující firmu. Byla na počátku vašeho projektu DomeCZECH nutná odvaha pustit se do toho?

Tím, jak DomeCZECH vznikal pomalu, myslím, reflektoval naši odvahu a jistotu. Na počátku jsme houpací prkno HOUPEE nabízeli jen svým známým, pak na Fleru. Původně měla být celá výroba jen přivýdělek k mé hlavní práci a nedokázali jsme si představit, že jednou budeme dodávat do obchodů s hračkami a do stovky školek.

Příběh vaší firmy je opravdu jedinečný. Kde vy sám vidíte ten podstatný moment?

První a jasný je na podzim roku 2017, kdy jsem pod přílivem předvánočních objednávek pochopil, že se musím rozhodnout. Výrobu nešlo dělat vedle hlavního zaměstnání. Rozloučil jsem se tedy v kanceláři a začal v úplně provizorní dílně vyrábět tisíce dárků na tehdejší Vánoce.

S jakým dřevem nejraději pracujete?

Většina našich výrobků je z překližky – buk nebo bříza.

Přemýšlíte o hračkách i pohledem kluka?

Naše hračky jsou myslím originální tím, že za každým produktem se skrývá kus příběhu naší rodiny. S manželkou máme zatím devět dětí a každá věc v našem sortimentu je vyráběná na míru pro některé z nich. Naše legendární prkno byl dárek k Matějově svátku. Ohnutí prkna jsme pak přizpůsobili, aby vyhovovalo věkovému rozpětí našich dětí od 0 do 12 let. To je výhodné pro všechny, protože je tak prkno dárkem na celé dětství.

„Přál bych si, abych pod značkou DomeCZECH mohl vyrábět hračky i pro své vnuky.“

A další hračky?

Stavebnici URBIX jsem vymyslel pro dva nejstarší syny, kteří si byli schopni s hrady a vojáků hrát celé hodiny, ale žádnou dobrou stavebnici jsme na českém trhu nenašli. Sestavu Tvrz pak celou sám navrhl nejstarší syn Kuba a sám mi v dílně často s výrobou pomáhá. Balanční desku Jubulu jsme navrhli pro Marušku, když chodila na fyzioterapii se zády. Holky do systému URBIX přinesly domečky, stáje a ohrady pro koně. Barborka chtěla zrcátko nebo také grafomotorickou tabulku na podporu učení psaní. Pro Markétku vznikl náš Multi Geoboard. Když se nám narodili poslední dva synové, vymyslel jsem pro ně jednodušší stavebnici silnic WoodWAY, Monte zrcadla, dekorace apod. Všechny produkty navrhujeme s dětmi a pro děti.

Přál jste si, aby vaše děti viděly, jak pracujete a co děláte. Zapojují se i do práce samotné?

Jedním z hlavních důvodů, který přispěl k rozhodnutí opustit před léty kancelář, také bylo být

s rodinou. Naše rodina se rozrůstala, narodila se nám Barunka a už nás bylo osm. Bylo potřeba být více flexibilní a řešit různé záležitosti operativně. Navíc táta, jehož pracovní náplní je sedět za počítačem, je pro malé děti těžko pochopitelný a moc jim toho nepředá. Vždycky jsem si přál pracovat v dílně a děti jsou v ní každý den. Holky mi tam donesou během dne svačinu, zametají či jen tak chvilku pozorují. Malí kluci přijdou „pomáhat“ a „blousit“. Téměř všichni chtějí pomáhat a DomeCZECH je dílo nás všech, je to náš rodinný projekt. Myslím, že nás hodně stmelil.

DomeCZECH produkuje houpací prkna, hračky, dekorace i didaktické pomůcky. Co z toho vnímáte jako to hlavní jádro vaší práce?

Kdysi to byla houpací prkna. Těch je v ČR a okolních zemích tisíce. Od doby, co funguje DomeCZECH, nejde hlavní produkt určit úplně. Je to dané spektrem, ale i tím, že každý rok několik nových do sortimentu přidáme, a tak každý rok vychází úplně jiný poměr prodaných produktů. Silným sortimentem jsou naše stavebnice URBIX i WoodyWAY a didaktické hračky.

Máte nějaký podnikatelský nebo profesní sen?

Nesním o žádné velké firmě. Přál bych si, abych pod značkou DomeCZECH mohl vyrábět hračky i pro své vnuky, protože je to rodina, pro kterou jsem začal podnikat. A snad, že by někdo z mých dětí převzal tu štafetu a pokračoval v díle dál.

V termínu od 27. května do 2. června 2024 najdete DomeCZECH v prodejně Šantovka Star(t)s! ■

“

PREMIERE
CINEMAS

PREMIERE CINEMAS OLOMOUC ŠANTOVKA

FILMY NÁS BAVÍ

Největší plátno na Moravě
Prostorový zvuk Dolby Atmos
Prémiový kinosál Premiere VIP

TIPY NA PREMIÉRY

2.5.
KASKADÉR

16.5.
GARFIELD
VE FILMU

23.5.
FURIOSA:
SÁGA ŠÍLENÉHO
MAXE

4.7.
JÁ PADOUCH 4

PREMIERE
VIP

vaše opravdové VIP

- elektricky polohovatelná křesla
- fantastický výhled na největší filmové plátno
- bezedný nápoj, popcorn a nachos v ceně vstupenky
- dárkové poukázky v prodeji v pokladně kina

INLAKECH:

festival, který nás vezme ke kořenům

Indiáni, šamani, tanečníci: Olomouc zažije v červnu v období slunovratu opravdové setkání kmene. Festival Inlakech, odehrávající se v areálu Fortu Escot, nabídne cestu k přirozenosti, tradici a úctě k Zemi. Vítán je každý, zkušený praktik i úplný laik, který má zájem o život v harmonii s přírodou. Co nám prozradil pořadatel festivalu Dominik Šatný?

Jak byste představil olomoucký Inlakech Festival? Kdo by se podle vás měl přijít na Fort XX Escot podívat?

Festival Inlakech je pro nás setkání kmene, který bychom rádi otevřeli širší veřejnosti tak, abychom společně tvořili bezpečný prostor k sebepoznání a radostné oslavě života. Oslavy letního slunovratu jsou v našem kruhu přátel velmi důležité a již čtvrtým rokem se k této příležitosti scházíme, obnovujeme místní tradice a inspirujeme se u těch, kteří své tradice ještě nezapomněli, u indiánů. Přijít může každý, kdo cítí, že mu v životě chybí podpora podobně naladěných lidí. Každý, kdo má pocit, že je tento svět tak trochu šílený, a rád by viděl věci z jiné perspektivy. Každý, pro koho je jeho zdraví a sebepoznání prioritou a chce načerpat inspiraci. Každý, kdo chce nalít krev do žil, probudit se a oslavit všechnu tu krásu, co nás obklopuje.

Festival nese podtitul Back to the roots. K jakým kořenům se vlastně vracíme?

Návrat ke kořenům je pro nás návratem k přirozenosti. Žijeme v době, kdy máme díky moderním technologiím mnoho výhod a pozitiv, ale také čelíme výzvám. Máme k dispozici umělou inteligenci, ale neumíme pořádně používat ani tu přirozenou. Máme velký komfort, ale stále jsme nespokojeni (nebo možná právě proto). Máme snadný přístup k informacím, ale o které se dá opravdu opřít? Můžeme se domluvit s člověkem na druhém konci planety, ale umíme skutečně hovořit se svými nejbližšími? Nám dává přirozenost právě ten největší smysl a dnes možná víc než kdy jindy, protože jsme se od ní tak moc odklonili.

Účinkující a přednášející pocházejí z různých etnik a kultur. Je něco, co je podle vás všechny spojuje?

Spojuje je právě láska k životu v harmonii s přírodou a přirozeným tokem bytí. Velikou inspiraci čerpáme od původních obyvatel Jižní Ameriky, kde je tradice ještě velmi živá a úcta k Zemi samozřejmá.

Máte mezi potvrzenými hosty nějakého favorita, na něhož se opravdu mimořádně těšíte?

Favorita nemáme. Všichni hosté jsou velmi zajímaví a inspirativní lidé, co mají ve svém oboru mnoho co předat. Těšíme se samozřejmě na Estase Tonne, který je podle nás skutečný virtuózní a hudební mág. Paka Chai a Rora z kmene Noke Koi přivzou velkou vlnu radosti a esenci amazonského pralesa. Nicméně pro nás je stejně důležitý každý člověk, který na festivalu bude, ať už jako účinkující, nebo jako návštěvník. Podstatná je pro nás spolupráce a to je také jedním z hlavních záměrů festivalu - uvědomit si, že nejsme pouze konzumenty připraveného programu, ale že jej svou přítomností a skutečně vším, co do prostoru vkládáme, ovlivňujeme a tvoříme.

INLAKECH FESTIVAL

Back to the Roots

21.–23. června 2024

FORT XX ESCOT - OLOMOUC

Festival je určený pro zkušené lidi, kteří už praktikují například jógu, nebo i pro naprosté laiky?

Vítání jsou všichni! Zkušení praktikující si budou moct svou praxi prohloubit a inspirovat se v jiných směrech. Laici se dozví spoustu zajímavých informací a budou si mnohé moct vyzkoušet. Počítáme s tím, že přijde spousta lidí, co už nějaké zkušenosti mají, ale rádi bychom, aby přišli i úplní nováčci a festival pro ně může být jakousi vstupní branou do světa sebepoznání.

Dá se strávit den na festivalu i s dětmi?

Ano, děti jsou u nás vítané. Klademe velký důraz na bezpečí a čistotu prostoru, takže budeme minimalizovat odpad, festival je zcela bez alkoholu a bez masa. Bude tam i dětská zóna s velmi zajímavým programem, který si mohou užít právě rodiče s dětmi. Čeká nás například acrojóga pro rodiče s dětmi, lekce extraokulárního vidění a mnoho dalších aktivit.

Program festivalu je opravdu hodně pestrý, návštěvník si může vybírat dle svého uvážení, čemu se bude věnovat, nebo by měl absolvovat vše?

Může si samozřejmě vybírat podle svých preferencí a nálady. Rozhodně nechceme, aby se návštěvníci cítili jak na tržišti nebo na matěské pouti, kde nevíte, co dřív, a nakonec jste spíš zmatení a vyčerpaní. Na festivalu budou tři stanoviště, kde bude probíhat program, nicméně jsme jej sestavili a zkombinovali tak, aby se harmonicky doplňoval a plynul.

Počítáte s tím, že se z Inlachech Festivalu stane tradice?

Ano, to je záměrem. Chceme festival pořádat každoročně a rádi bychom letos postavili pevné základy, na kterých můžeme budovat nejen tradici Inlachech festivalu, ale i komunitu lidí, co se vzájemně podporují, respektují a společně vytváří zdravý svět. ■

*Florcentrum
Foltýnová*

Stavte se k nám pro
jarní kytičku

Nejlepší výběr,
největší radost

Vlasové trendy pro jaro 2024:

vrací se mikádo,
vlny i ofiny

Kratší, světlé, vlnité... Vlasové trendy letošního jara jsou všestranné a především hravé. Co se týče barev a střihů, žádnou velkou revoluci nečekejte, vítězí přirozenost a mikáda opět atakují přední příčky. Zazářte ale i s retro vlnami nebo s ofinou. Alfou i omegou je především objem!

OFINA

Vlasové trendy roku 2024 mají jedno společné, téměř všechny obsahují ofinu! Pokud tedy máte chuť experimentovat s novým sezónním účesem, ofina může být ideálním řešením. Dominika Veselá ze salónu Planet Hair v Olomouci k tomuto však dodává: „U ofiny musíte vědět, jak ji správně každodenně upravovat, a pamatovat na to, že má tendenci se rychleji mastit. Navíc, ne každý střih se hodí ke každému tvaru obličeje, proto je vždy dobré si ji nechat upravit profesionály.“

KUDRLINY – LEŽERNÍ I ELEGANTNÍ

Trendem roku jsou (vedle ofin) také kudrlinky. Pokud máte kudrnaté nebo vlnité vlasy, je nejlepším řešením tyto dva trendy spojit. „Kudrnatá ofina vypadá ležerně a svůdně a fungovat bude u různých typů kudrlin – jen je potřeba sledovat přirozenou texturu vlasů a nechat kadeřníka najít optimální střih a délku,“ říká Dominika Veselá. Do popředí se také vrací retro vlny 30. let, které mají klasický a elegantní vzhled. Jak ale odbornice dodává: „Ať už chodíte na trvalou, máte přirozeně vlnité vlasy, nebo si je točíte žehličkou či kulmou, nikdy nezapomínejte na správnou péči. Díky ní pak mají vlny skvělý objem a texturu.“

BOB NEBOLI MIKÁDO

Mikádo je v kurzu již několik let a také tuto sezónu zůstane v popředí. Působí svěže a elegantně, opticky protahuje tvář a prodlužuje krk. Možná proto hashtag #bob překonal na Instagramu ve vyhledávání legendárního Boba Marleyho. Naprostým hitem je pak po vzoru Francouzek takzvaný Le petit bob, tedy ultrakrátké mikádo, které je na úpravu náročnější, ale vypadá opravdu šik!

Ať už jsou však trendy jakékoli, v módě jsou a vždy byly primárně zdravé a udržované vlasy. „Ať už vlasy barvíte, nebo ne, je potřeba provádět během celého roku jejich

čištění, obzvláště v létě. Koupání v bazénech, mořská či studnová voda může vlasy zanechat nepropustnou vrstvou usazenin a znemožní tak jejich vyživování. Vlasy jsou pak dehydrované, křehké, lámou se a mohou také výrazně měnit barvu. Proto doporučuji minimálně jednou ročně absolvovat profesionální hloubkové čištění v kadeřnictví,“ vysvětluje závěrem Dominika Veselá.

V Galerii Šantovka mohou zákazníci navštívit kadeřnictví Klier nebo The Original Walk-In Barber, kde jim kadeřníci poradí jak s volbou vhodného typu účesu, tak i s péčí o vlasy. ■

Tuhý EKO šampon Meruňka, 195 Kč,
Manufaktura

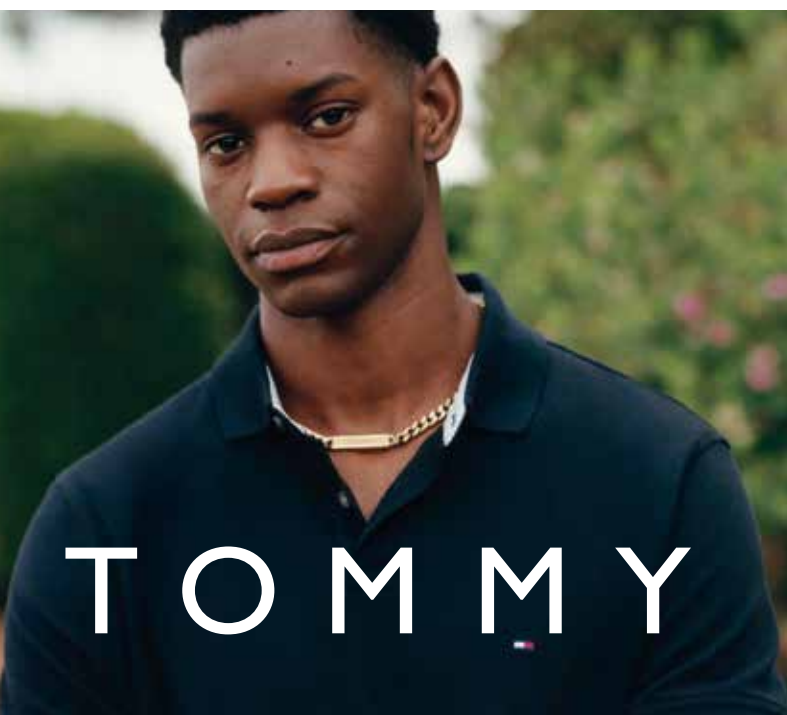

Šampon, 350 Kč,
Rituals

Kondicionér, 350 Kč,
Rituals

Vyživující sprej na vlasy, 269 Kč,
Douglas

TOMMY

HILFIGER

Domácnost a doplňky

Flying Tiger Copenhagen
H&M Home
INDECOR
ORION
PEPCO
Potten & Pannen – Staněk
SCANquilt
Tescoma prodejní centrum

Drogerie a parfumerie

dm drogerie markt
Douglas
FAnn parfumerie
Marionnaud
Rituals
Teta drogerie

Elektro, multimedia a komunikace

DATART
F-mobil
iLoveServis
iStores Apple Premium Reseller
Mobil Pohotovost
O2 Czech Republic, a. s.
Smarty.cz
T-Mobile
Vodafone
Značková prodejna ETA

Gastronomie

Bageterie Boulevard
Bistro HELEN
Black Coffee
Bombay Express
Bubble One
Burger King
Červené jablko
Chocolate Shop
DÉSI
Fruitissimo
KFC
LOBSTER Family Restaurant
Mango
Manner
McDonald's Šantovka
MEX-DAN restaurant
Opera Caffè
OXO tea

Restaurace SUBWAY®
Starbucks
Tenmany running sushi
UGO FRESHBAR

Hračky, knihy a dárky

Albi
Bambule
KNIHY DOBROVSKÝ

Klenoty, hodinky a doplňky

APART
AULLO GOLD
Bijou Brigitte
Corial
Klenotnictví JOLLEO
Klenoty Aurum
PANDORA
TOP TIME

Móda a módní doplňky

Adam
Blažek
BRUNO FASHION
Bushman
C&A
Calzedonia
CiAO di MaxTara
CLAIRE'S
CROPP
CROSS JEANS
Desigual
draps
Fantazim collection
FERATT
Flamingo fashion
GANT
GAS
H&M
HOUSE
Intimissimi
INTIMMO – spodní prádlo
KARA
LEDER-PELLICCE
Lee Cooper
LINDEX
Liu-Jo
LUGGI MEN'S
Marionet
Marks & Spencer

meatfly
MOHITO
NEW YORKER
ORSAY
PRESS
REPLAY & ARMANI JEANS
RESERVED
Retro Jeans
RIVORO
RV FASHION
SiNSAY
TAKKO
Terranova
Tezenis
TIMEOUT
Tommy Hilfiger
Triola
Triumph

Obuv a kožené zboží

Baťa
CCC
DaMa handbags & accessories
DEICHMANN
Dr.kubba – zdravá obuv
ECCO
HUMANIC
LARA BAGS
Office Shoes
Tamaris

Potraviný, delikatesy a speciality

Albert hypermarket
Oxalis čaj a káva
Cheese market
Tchibo
Veselá veverka
Vinotéka Vinofol

Služby

Air Bank
Blue Style
Čedok
Česká pošta
Česká spořitelna
Cestovní skupina FISCHER
CEWE FOTOLAB
CK Victoria
EKO ČISTÍRNA by Softwash
EXIM tours

INTERSPORT – servis
Kadeřnictví KLIER
Komerční banka
mBank
MONETA Money Bank
Raiffeisenbank
Ruční mytí aut Šantovka
Směnárna Tourist centrum
The Original Walk-In Barber

Specializované prodejny

Art Studio
DON PEALO
Erotic City
Florcentrum Foltýnová
FORTUNA
GECO TABÁK-TISK
Kryštof Květinář
Papírnictví +
Pet Center
SAZKA
Šantovka Star(t)s
Trafika IQOS

Sport a volný čas

ALPINE PRO
Columbia Sportswear
HANNAH
HZH Sport
INTERSPORT
LOAP
NORDBLANC
NUTREND store
Relax
Sportísimo
SPORTVISION

Zábava

Bambule – dětský koutek
BOWLAND Bowling center
KAJOT INTACTO
PREMIERE CINEMAS

Zdraví a krása

FAnn beauty centrum
fielmann
Glamour Art
GrandOptical
Lékárna Dr.Max
Manufaktura
NaniNails
PROFIMED
Yves Rocher

**ČERVENEC & SRPEN
2024**

**PEVNOST
POZNÁNÍ**
CENTRUM POPULARIZACE

PO STOPÁCH SLONŮ

INTERAKTIVNÍ EXPOZICE

*POZNEJTE MIZEJÍCÍ SVĚT SLONŮ
A MOŽNOSTI JEHO OCHRANY*

INTERAKTIVNÍ MODELY

NEMILOSRDNÝ OBCHOD SE SLONOVINOU

VÝZNAM SLONÍHO TRUSU

Save—
Elephants
.org

ŠANTOVKA

VĚRNOSTNÍ APLIKACE ŠANTAPKA

ŠANTOVKA

ZRNKOVÁ KÁVA BRAZÍLIE

Santos Sul de Minas 60 g

Nyní
29 Kč

+350 bodů

~~BĚŽNÁ CENA*
70 Kč~~

SLEVA
59 %

RUČNÍ MYTÍ

Elegance 2,5h

Nyní
1399 Kč

+400 bodů

~~BĚŽNÁ CENA*
2595 Kč~~

SLEVA
46 %

VESMÍRNÍČEK

Kniha

Nyní
169 Kč

+350 bodů

~~BĚŽNÁ CENA*
499 Kč~~

SLEVA
66 %

DÁRKOVÝ VOUCHER

na 500 Kč

Nyní
279 Kč

+750 bodů

~~BĚŽNÁ CENA*
500 Kč~~

SLEVA
44 %

SYPANÝ BYLINNÝ ČAJ

Immune Defense Ritual

Nyní
253 Kč

+400 bodů

~~BĚŽNÁ CENA*
649 Kč~~

SLEVA
61 %

KARIMATKA HANNAH COURT 6,0

(true navy)

Nyní
699 Kč

+350 bodů

~~BĚŽNÁ CENA*
1490 Kč~~

SLEVA
53 %

VIP VSTUPENKA

Nyní
439 Kč

+200 bodů

~~BĚŽNÁ CENA*
549 Kč~~

SLEVA
20 %

1 VSTUPENKA NA JAKÝKOLIV 2D FILM

Nyní
99 Kč

+500 bodů

~~BĚŽNÁ CENA*
209 Kč~~

SLEVA
53 %

OXO KARTÁČ

na mytí nádobí s dávkovačem

Nyní
149 Kč

+350 bodů

~~BĚŽNÁ CENA*
329 Kč~~

SLEVA
55 %

DÁRKOVÝ VOUCHER

na 500 Kč

Nyní
279 Kč

+800 bodů

~~BĚŽNÁ CENA*
500 Kč~~

SLEVA
44 %

STAHUJTE ŠANTAPKU, SKENUJTE ÚČTENKY A VYBERTE SI SVÉ ODMĚNY

santovka.cz

*Běžná cena je doporučována partnery věrnostního programu.

Kompletní nabídku odměn naleznete přímo v aplikaci.